

Volgende week
verschijnt er geen
Observant. Het eerst-
volgende nummer komt
uit op 2 november.
De redactie is gesloten
van 23 t/m 27 oktober.

Er zitten al een paar
krasjes op, maar dat
betekent niet dat ze
minder trots op haar
zilveren medaille is.
Deze week pakte de
olympische medaille-
winnares Tamar
Henneken haar studie
gezondheidsweten-
schappen weer op. Het
zwemmen staat nu
even op een lager pitje.
Zie pagina 5 (foto Philip
Driessen)

Alles is Drama wint
nationale studentenprijs **3**

Directeur economie heeft
heimwee naar Maastricht **6**

Scheidend collegelid
Rens Knecht houdt niet
van de Maastrichtse
praatcultuur **7**

English Edition: "Faculty
wants to change
foreigners into Dutch
people" **9-12**

"De Maas is te diep voor
een fusie tussen
Maastricht en
Diepenbeek" **20**

Slachtoffer bindend studieadvies mag blijven

Tweedejaarsstudent Stijn Kerskes mag toch internationale bedrijfskunde blijven studeren in Maastricht. Eerder probeerde het faculteitsbestuur hem weg te sturen omdat hij – net als 241 jaargenoten – onvoldoende punten had gehaald. Eind vorige maand stapte Kerskes naar het hoogste universitaire beroepscollege dat hem deze week gelukkig gaf.

Kerskes kreeg een negatief bindend studieadvies omdat hij er niet in slaagde aan beide voorwaarden te voldoen die het faculteitsbestuur sinds vorig studiejaar aan alle eerstejaars stelt. Met 27 studiepunten bleef hij weliswaar boven het aantal van 24 dat iedereen moet halen. Maar bij de verdeling van die punten over de verschillende soorten vakken, schoot hij tekort. Voor de

methodische vakken haalde hij er maar drie, terwijl dat er zes moesten zijn. Volgens Kerskes zelf kwam dat door een gebroken enkel, die hem in het laatste blok een aantal weken belette om te studeren, zo vertelde hij eind september het beroepscollege. De faculteit vond die gebroken enkel niet relevant omdat de IB-student niet kon aantonen dat die de oorzaak was van zijn falen. Bovendien zou Kerskes voor zijn laatste blok waarschijnlijk toch al geen voldoende hebben kunnen scoren omdat hij twee van de andere methodenblokken ook niet had gehaald, betoogde juridisch adviseur mr. A. Claessens. Daarbij beriep ze zich op de uitkomsten van onderwijskundig onderzoek dat de faculteit al jaren uitvoert.

Maar het college van beroep voor de examens vindt dat die conclusie zo niet getrokken mag worden. Bovendien ziet het college wel een duidelijk verband tussen de enkel en het niet halen van de toets. De eerstejaars kon bijna het hele vierde blok niet volgen en dat was

vooral lastig omdat het om practica ging.

Kerskes kreeg echter geen gelijk op alle punten, die hij en LSVb-advocaat De Groot eind september aanvoerden. Zo meent het college dat de faculteit de regels omtrent het bindend studieadvies wel degelijk op tijd bekend heeft gemaakt. Wel had ze eerder een waarschuwingsadvies moeten versturen aan de eerstejaars die het risico liepen dat ze de norm niet zouden gaan halen.

Kerskes is "geweldig blij" met de uitslag, maar weet niet of hij tijd heeft om nu uitgebreid feest te vieren. In afwachting van de uitspraak is hij aan het tweede jaar begonnen en is druk bezig met het schrijven van een paper. Ook kan de faculteit nog in beroep gaan tegen de uitspraak, maar Kerskes verwacht niet dat dat gebeurt. "Mijn advocaat zegt dat het nu 99 procent zeker is dat ik mag blijven." De voorzitter en secretaris van de facultaire examencommissie waren deze week niet bereikbaar voor commentaar.

Het college van beroep behandelt begin november nog een tweede zaak van een student tegen de economische faculteit. Ook hij is het niet eens met het negatieve studieadvies dat hij kreeg.

Erasmus Universiteit bestraft wangedrag studentencorps

Iemand met z'n hoofd in de wc-pot duwen en dan doortrekken. Zo ontgroenden Rotterdamse studenten een kandidaat-bewoner van hun corpshuis. Net als andere universiteiten doet de Erasmus Universiteit het nodige om zulke voorvallen uit te bannen. Maar dat blijkt lastig.

"Afschuwelijk", zei rector magnificus prof. J. van Bommel van de Erasmus Universiteit over de gebeurtenissen tijdens de afgelopen groentijd. Aspirant-leden van het Rotterdamsch Studenten Corps (RSC) moesten tijdens de kampweek uren op hun buik over de grond kruipen, werden geslagen en uitgescholden, mochten niet naar de wc en kregen twaalf uur lang niets te drinken. Eén student werd ook tijdens de 'huisontgroening' aangepakt.

Als straf verbreekt de Erasmus Universiteit een jaar lang bijna alle banden met het corps. Daardoor loopt de vereniging enkele tienduizenden guldens aan subsidie mis en is het niet welkom bij universitaire gelegenheden. Wel houdt het huidige corps-bestuur zijn bestuursbeurs. Dat bestuur moet immers de kans krijgen schoon schip te maken.

"We kunnen niet anders", legde Van Bommel afgelopen maandag teleurgesteld uit. Het Rotterdamse corps was anderhalf jaar geleden ook al in opspraak geraakt, toen twee leden zich in coma gedronken hadden. De Erasmus Universiteit had toen een voorwaardelijke straf uitgesproken.

De universiteit heeft bovendien al jaren een commissie die zich inspant om ontgroeningen in goede banen te leiden. Deze commissie, onder leiding van prof. H. Bart, had al eerder afspraken gemaakt met het RSC. Nog in juni had ze het corps erop gewezen dat die moesten doorwerken in de hele vereniging.

Het is "des te verontrustender" dat naleving van afspraken niet kan worden gegarandeerd, schrijft Bart nu. Ook de interne controlemechanismen bij de huisontgroening "hebben gefaald", stelt hij.

Volgens het RSC zijn slechts enkele 'kampcommandanten' over de schreef gegaan en gaan huisontgroeningen erin het algemeen minder hard aan toe. Maar volgens Bart gaat het om meer dan incidenten. "In de introductieperiode van het RSC wordt een sfeer opgeroepen die ontsporingen in de hand werkt", schrijft hij.

Dat is ook slecht nieuws voor andere universiteiten. Een aantal van hen (zoals Groningen) heeft eveneens commissies die zich buigen over de vraag hoe excessen bij ontgroeningen voorkomen kunnen worden. Afspraken maken en dreigen met straf hebben in Rotterdam in elk geval niet geholpen. Bart pleit nu voor een "fundamentele herbezinning op doel en karakter" van de ontgroening.

HOP, Hanne Obbink

Eens of oneens?

"Als de Universiteit Maastricht wil dat studenten harder werken, moet ze hen daarvoor betalen"

Voor reacties: zie achterzijde van deze Observant

Jan Buevink

Vette vleespastei en onwaarschijnlijk hoge naaldhakken

Prof. Marieke Kuipers net terug uit Siberië (foto Phipp Driessen)

Volledige naam: Marieke Cornelia Kuipers

Roepnaam: Marieke

Geboren: 6 oktober 1951 te Amsterdam

Nationaliteit: Nederlandse

Religie: vrijzinnig

Woonplaats: Dordrecht

Leerstoel: Cultureel Erfgoed

Partner: geen

Deze week: nam de Maastrichtse hoogleraar deel aan de tweede Nederlands-Russische werkgroep over het behoud en renovatie van de, door een Nederlandse architect ontworpen, mijnwerkerskolonie Krasnaya Gorka te Kemerovo in Siberië, in het kader van het Uralski-project.

Dinsdag 10 oktober. Over de verse sneeuw volgen we het konijnenspoor naar de obelisk op de hoge oever van de Tom. Aan de overkant brandt de eeuwige vlam bij de krachtcentrale. We zijn op weg naar het Rutgershuis/museum hogerop (vernoemd naar Sebald Rutgers, de stichter van de kolonie). Na gisteren heb ik er een hard hoofd in of er van onze workshop wel iets terecht zal komen. De stadsarchitect droeg nog steeds zijn partijspel en haalde alle oude verdragingsstrucs uit de kast. Misschien willen we wel te veel: samen met de Russische collega's een plan ontwikkelen voor het behoud van de gebouwen die architect J.B. van Loghem hier in de jaren twintig heeft ontworpen voor de mijnwerkers.

Het museum is nog leger dan in mei, maar er is wel een nieuwe directrice: Ljubov, een *powerwoman* op onwaarschijnlijk hoge naaldhakken, tevens professor. De bijeenkomst begint met een gorddroge opsomming van getallen over de luchtvervuiling. Gelukkig hebben we er

twee leuke, jonge tolken bij gekregen (Lena en Ivan), naast Ludmilla. 's Middags moet ik een van de twee werkgroepen voorzitten. Langzaam begint het ijs te breken, maar het gaat nog steeds stroef.

Woensdag. Al bij het ontbijt wordt de strategie voor vandaag en volgend jaar besproken. Dat valt me even zwaar als de vette vleespastei voor me. Tamara met haar mooie hoed loopt alweer te ijsberen op de gang. Ze commandeert ons de bus in zodat we op tijd bij de voordracht van de rector van de staatsuniversiteit zijn. Een intensieve samenwerking wordt aangekondigd, tot vreugde van de museumstaf. Maar hoe zit het met het collectie-expositiebeleid? In Rusland zijn de op-

vattingen over museumfuncties al even eigenzinnig als die over mode. Elke dag kijk ik gefascineerd naar de onmiskenbaar Russische complèts en (half)hoge laarzen van onze workshopdeelnemers. De cultuurkloof trachten we te overbruggen via de Hollandse schets- en praatmethode in drie verschillende teams. Eindelijk begint er wat vertrouwen te komen in onze onderneming.

Donderdag. De verbodering zet door. Samen in de bus en samen aan het werk. Vol verbazing kijk ik toe hoe Tatyana en Alexej trefzeker groene en zwarte lijnen op het schetspapier trekken om de onbebouwde ruimten te markeren. Ze weten precies wat waar ligt, ook al vinden ze 'onze' wijk maar armoedig en gevaarlijk vanwege de oude mijngangen. Onverwacht word ik bij Ljubov op het matje geroepen omdat ik de favoriete tolk mee wil nemen op onze 'vrije' middag. Ik besluit haar op Russische wijze te pareren en zo kunnen Elke, Lena en ik alsnog ontsnappen voor een interview met de milieuman en een gastcollege aan de Technische universiteit over monumentenzorg en sociale woningbouw. Ik krijg daar een grijze dame als tolk die me later bekend dat ze nog nooit uit Kemerovo is weggeweest – uit geldgebrek vermoed ik, want ook bij de TU zijn de voorzieningen zeer gebrekkig. Bij een volgende keer zou ik docente Irina wel een betere projector willen schenken.

Vrijdag. We staan al in de regionale krant en komen ook nog op de regionale televisie wanneer de officiële ondertekening van het – zoveelste – protocol plaatsvindt. We willen nu verder werken aan drie pilotprojecten en dit plan krijgt de zegen van Irina Fjodorova, de locoburgemeester. Ditmaal is ze gehuld in een smaragdgroen gewaad.

's Middags krijgen we een uitgebreide rondleiding door het top-ziekenhuis van de stad met een nog uitgebreidere lunch. 's Avonds het afscheidsdiner met ontroerende toespraken en persoonlijke cadeaus.

Zaterdag 14 oktober. Zorg dat je altijd je visitekaartjes bij je hebt. Tijdens het eindeloze wachten op vliegveld Sjeremetjevo verkleedt Elke zich als persfotografe om uit te vinden welke VIP naast ons wordt geïnterviewd: Modern Talking. Binnen de kortste keren richt de aandacht zich op ons en krijgen we contact met een vriendelijke bewonderaarster uit Magnitogorsk – ook al zo'n stad die ik eens in het echt wil zien (vanwege Joris Ivens' film). Reizen blijft mijn passie, maar nu wil ik toch snel naar huis.

De wet van de remmende voorsprong

Volgens mij wordt het tijd dat we bij deze universiteit weer eens wat nieuws gaan verzinnen. Ik weet niet hoe het bij andere faculteiten is, maar bij economie en bedrijfskunde is inmiddels het innovatieve en internationale karakter van onze opleidingen al zo'n beetje door alle zuster-faculteiten geïmiteerd. Programma's zijn soms bijna integraal overgenomen of collega's zijn overgehaald om de succesformule van Maastricht bij een nieuwe werkgever te introduceren. "Ik was al na drie weken klaar met een opzet voor een nieuwe studie international business én een nieuwe studie international economics", vertelde een collega nadat hij naar het noorden was vertrokken. Na één blik in de programma's, vroeg ik me af waarom dat zo lang moest duren. "Drie weken? Wat heb je dan verdomme die andere dertien werkdagen gedaan, de boel met een kroontjespen overgeschreven? Hebben ze daar geen scanners of kopieerapparaten?"

Ik heb studieprogramma's bij de collega's gezien waar mijn taalfouten nog in stonden. Maar inmiddels hebben ze nu allemaal 'international programs', Engels is ook al overal de roertaal en als ze het PGO-systeem al niet in

het geheel hebben overgenomen dan hebben ze wel iets dat er op lijkt. Student Gericht Onderwijs, Groeps Gericht Onderwijs, Kleine Groepen Onderwijs, Project Gestuurd Onderwijs, Wil Jij Bij Mij In Mijn Groepje Komen Zitten Onderwijs, jongens kom nou eens zelf met wat nieuwe ideeën.

Internationale uitwisselingsprogramma's? Van de gereformeerde hogeschool voor de kleinkunst tot en met alle universiteiten in den lande, allemaal hebben ze een pakket van uitwisselingsprogramma's waar je u tegen zegt. Het gezamenlijke hoger onderwijs in Nederland is er voor minstens de helft voor verantwoordelijk dat Nederlanders de meest reislustige natie van de wereld vormen.

Kortom, het wordt tijd dat we hier iets nieuws gaan verzinnen (kunnen we mooi gelijk eens van die dictatuur van dat PGO af). Waarom niet eens geëxperimenteerd met een verscheidenheid aan onderwijsmethodes? Altijd maar dat kleine groepen-geneuzel gaat toch ook vervelen? Laten we eens wat meer gebruik maken van moderne IT en telecomtechnieken, waardoor het onderwijs interactief en werkelijk internationaal kan worden.

Met andere woorden: de hele zaak moet maar eens ge'wired' worden. Kan die nieuwe tent van Soete gelijk aan de slag met het ontwikkelen van allerlei interactief cursusmateriaal met een hoge ICT-inhoud. Ik mag dood vallen als ik weet wat het inhoudt maar dan zien we eindelijk wat 'infonomie' nou in de praktijk kan betekenen. Het onderwijs wordt gedeeltelijk gedigitaliseerd en het interactieve karakter van de moderne telecom wordt benut terwijl de computer-dichtheid dramatisch wordt verhoogd. Alles wordt interactief met 'games', 'virtual teaching' en 'interactive educational sourcing' waarbij studenten alleen (doodeng, maar het moet kunnen) of in groepjes gebruik kunnen maken van tal van alternatieve onderwijsvormen. Internationaal telecom-onderwijs met partner-universiteiten behoort dan tot de mogelijkheden, om kennis te nemen van de vakken die bij onze buitenlandse partners worden onderwezen. Verdomd, ik verzin het ter plekke maar het kan zo in een facultaire nota.

Ik weet ook wel dat het allemaal niet zo'n vaart zal lopen. Het is natuurlijk verkeerd om je te spiegelen aan rijke top-universiteiten waar alle studenten tegen een zacht prijsje notebooks

'krijgen' die je op tal van plaatsen in het gebouw kunt inpluggen en waar hele collegezalen zijn ingericht voor 'tele-lectures'. Maar of we nu onze studenten optimaal voorbereiden op de toekomst door ze alleen maar in groepjes van twaalf gezamenlijk kennis te laten vergaren? Ik blijf mijn twijfel houden. Wat mij betreft mag er best wel weer eens worden geëxperimenteerd met iets nieuws. Een nieuwe leus voor onze universiteit heb ik al: Maastricht – de digitale universiteit.

John Hagedoorn,
hoogleraar
strategisch
management

COLOFON

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht uitgegeven door de Stichting Observant.

Redactieadres
Keizer Karelplein 10
(begane grond)
Postbus 616
6200 MD Maastricht
Tel: 043-3883174
Fax: 043-3884889
E-mail: redactie@obs.unimaas.nl

Stichtingsbestuur
Kees Schröder, Fons Coomans,
Tes Gybels, Ingrid Wijk

Redactieraad
Herco Fonteijn, Gerard Hensen, Michel Janssen, Marietje Kardaun, Rob Klaassen, Maartje Krabbe, Woody van Olfen, Maurice Olivers, Paul Winkens,

Redactie
Riki Janssen (hoofdredacteur) 3883280
Wammes Bos 3883128
Jan Buevink 3883125
Marieke de Wit 3883471
Maurice Timmermans 3882536

Beheerder
Marlies In de Braekt 3883174

Redactie-assistent
Gerald Bouwels 3883174

Aan dit nummer werkten verder mee:
Thijs Adriaans, Marianne van der Bolt,
Tons van den Bosch, Rutger Hondelink,
Judith Maas, Roel Willems

Fotografie
Philip Driessen

Opmaak
Simone Golob

Basisontwerp
Bruno Setola, Rotterdam

Vertaling
WorldNeth

Druk
Em. de Jong b.v., Baarle Nassau

Mededelingen
Voor het inleveren van mededelingen zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties
Marlies In de Braekt
Tarieven op aanvraag verkrijgbaar
(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen
Leden van de universitaire gemeenschap ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en andere belangstellenden kunnen zich abonneren voor €45,- per jaar

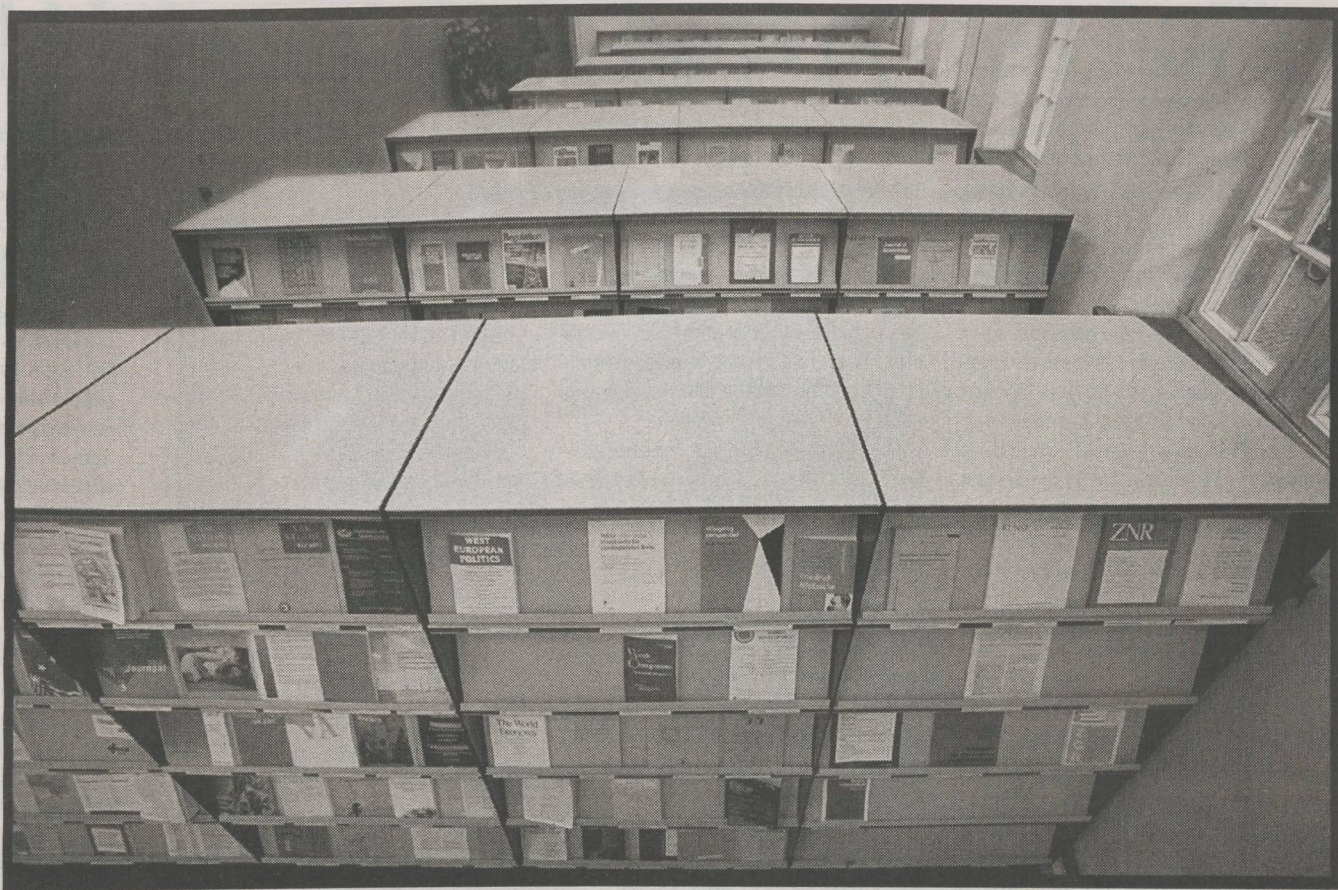
HOP
Observant is aangesloten bij het Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant
Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Visitatiecommissie oordeelt genuanceerd over bibliotheek rechten

Goede collectie, maar moeilijk te vinden

De manier waarop de universiteitsbibliotheek de tijdschriften presenteert is wellicht handig voor het UB-personeel, maar niet voor de gebruikers. Alle bladen liggen op alfabetische volgorde, maar het zou beter zijn om ze per vakgebied te groeperen.

Het juiste tijdschrift is niet altijd makkelijk te vinden (foto Philip Driessen)

De externe visitatiecommissie die de afgelopen maanden de bibliotheek van rechten onderzocht, vindt dat ook de boeken beter toegankelijk gemaakt kunnen worden. De rubricering is onduidelijk, de bewegwijzering in het gebouw gebrekkig en de bibliothecaris is moeilijk te vinden.

Een driekoppige commissie van deskundigen uit Leuven, Tilburg en Hamburg hield het hele functioneren van de rechtenbibliothek tegen het licht. Het eindrapport dat vorige maand verscheen, bevat een flink aantal suggesties voor verbeteringen ook al is de algemene conclusie dat de bibliotheek het helemaal niet zo slecht doet. De commissie kon geen bewijs vinden voor de klachten van medewerkers

over een te gering aantal actuele buitenlandse handboeken. De commissie begrijpt wel waarom ze denken dat er zo weinig zijn. De bibliotheek bergt haar boeken snel op in het magazijn en de uitleenfaciliteiten zijn erg ruim. Zo kunnen medewerkers wel veertig boeken per keer meenemen en die vervolgens vier weken lang thuis houden. Ook is het volgens de commissie niet zo dat de faculteit te weinig geld beschikbaar stelt voor de collectie. Terwijl de juridische bibliotheken in Groningen, Tilburg en Nijmegen het met vierenhalf ton moeten doen, heeft Maastricht zelfs nog een ton meer ter beschikking.

Wel kan het bestellen van boeken beter. Daarvoor zou één bibliothecaris

verantwoordelijk moeten zijn. Ook studenten zouden rechtstreeks bij hem aan moeten kunnen kloppen met suggesties.

Verder is de collectie te mager voor met name de ambities van de European Law School. Dat probleem kan deels ondervangen worden door een beter samenwerking met de bibliotheken van Luik, Aken en Keulen. Die steden liggen zo dichtbij dat studenten makkelijk daar hun boeken op kunnen halen, vindt de commissie. Dat gaat sneller dan het bestellen bij andere Nederlandse bibliotheken. Bovendien hoeft de UM de boeken die net over de grens staan, niet zelf meer aan te schaffen en kan ze meer de nadruk leggen op Engelstalige publicaties.

De visitatiecommissie vindt het verontwaardig hoe weinig aandacht de faculteit heeft voor informatie op het internet. Studenten lijken ook helemaal niet te beseffen wat ze daar allemaal kunnen vinden. Daarvoor moet meer aandacht komen binnen het onderwijs. De commissie was aan het werk gezet door het bestuur van de faculteit. Wat dat bestuur met de aanbevelingen gaat doen, kan vice-decaan prof. R. de Groot nog niet vertellen. Eerst krijgen de verschillende facultaire geledingen nog de kans om te zeggen wat zij van het rapport vinden. Eind november komt het in de faculteitsraad.

Jan Buevink

Maastrichts studententoneel wint nationaal concours

De strakke regie, het ritme en de timing van *Echtelijk bed* gaven de doorslag. Op techniek won de Maastrichtse studententoneelvereniging *Alles is Drama* afgelopen zondag in Tilburg het Nationaal Studenten Theater Concours (NSTC). Zelf hadden de spelers het niet verwacht: nog voor de prijsuitreiking waren ze al weer naar huis. Want de volgende dag wachtte een toets.

Voorzitter van *Alles is Drama*, Hann van Schendel, nam daarom zondag de honneurs waar. Trots, maar vooral verrast nam ze de prijs van 1500 gulden in ontvangst. "Het stuk van Groningen was veel toegankelijker en ook grappig. We dachten dat zij zouden winnen." Het geld moet ten goede komen aan een artistiek project, zo staat in de reglementen van NSTC. *Alles is Drama* wil met het bedrag een bewegingsvoor-

stelling uitvoeren. Opnieuw onder leiding van Carlo Severdija die *Echtelijk bed* regisseerde.

Echtelijk bed van Sergi Belbel is een beetje een vreemd verhaal. Het uitgebreide seksleven van een echtpaar moet nieuw leven ingeblazen worden door de aanschaf van een bed van twee bij twee meter. De inwijding van het bed wordt toevertrouwd aan twee vrienden van het stel, een tot mislukken gedoemd plan. Het toneelstuk bestaat uit fragmenten die door elkaar heen lopen. Pas aan het eind weet de toeschouwer waar het nu eigenlijk over gaat.

In vijf maanden wist de regisseur het winnende stuk met de vier spelers in te studeren voor de *Alles is Drama*-strijd om de eigen *Gouden Heiny* in juni dit jaar. Ook toen won *Echtelijk bed* en mocht daarom namens de vereniging meedoen aan de nationale wedstrijd. De Maastrichtse club was hiervoor samen met de studententoneelverenigingen van Groningen, Eindhoven, Tilburg, Rotterdam en Nijmegen door NSTC uitgenodigd. (TvdB)

"Mijn broertje van twaalf weet al meer van computers dan ik"

Amerikaanse studenten beschikken over de nieuwste snufjes op computergebied. Maar of het onderwijs er beter van wordt, is de vraag volgens bestuurders van de twee studentenbonden. Zij bezochten vorige week een congres over ict in het onderwijs in Nashville, Tennessee.

Stephan van der Meer (LSVb): "In Amerika denken ze: gooi er maar wat computers en digitale leeromgevingen tegenaan, dan komt het wel goed. Zij meten het succes af aan het aantal studenten dat een laptop heeft of dagelijks e-mailt. Ik heb een workshop bezocht over de invloed van nieuwe media op de kwaliteit van het onderwijs. Daar hoorde ik dat na honderden onderzoeken nog steeds geen positief verband is aangetoond. In Amerika liggen ze daar niet wakker van."

Maar de Amerikaanse studenten hebben computers te over. Dat kunnen de Nederlandse studenten niet zeggen. Stephan van der Meer: "Nee dat klopt. Op technologisch gebied beschikken de Amerikaanse studenten over de nieuwste snufjes. De Amerikaanse onderwijsinstellingen investeren veel meer in computers, netwerken en bibli-

otheeksystemen. Daarin lopen wij helaas achter. Maar ja, de helft van het geld van de Amerikaanse onderwijsinstellingen komt van het bedrijfsleven. Bijna elke universiteit heeft wel een contract met een computerfirma."

Martijn Nolen (ISO): "In Nederland is de overheid verantwoordelijk voor het onderwijs. Daarvoor betalen we belasting. Maar de overheid stelt te weinig geld beschikbaar."

Stephan van der Meer: "Als het Nederlandse hoger onderwijs het bedrijfsleven laat betalen voor computervoorzieningen, dan zegt de overheid straks: oh, dat kunnen jullie zelf wel. En dan is het gedaan met de subsidies."

Martijn Nolen: "Hermans dient met meer geld over de brug te komen."

Waarom hebben de onderwijsinstellingen die stap dan nog niet gezet? Martijn Nolen: "Vanwege het geld. Maar ook omdat het een hele grote stap is." Stephan van der Meer: "Hogescholen en universiteiten moeten studenten betrekken bij hun ict-plannen. Mijn broertje van twaalf weet al veel meer van computers dan ik. En ik weet er al best veel van." (HOP)

f1000 voor propedeuse

Duizend gulden voor alle studenten die in één jaar hun propedeuse halen. Met die actie hoopte de opleiding kwantitatieve economie van de Universiteit van Amsterdam het afgelopen jaar de studieprestaties van eerstejaars op te krikken. Deze week blijkt het experiment een gouden greep: het aantal studenten dat na twaalf maanden de propedeusebul ontvangt, is verdubbeld (nu 50 procent).

Met deze bonus, zo schrijft de Volkskrant, heeft de decaan van de economiefaculteit willen aantonen dat het Nederlandse onderwijssysteem niet uitnodigt tot hard werken. Goede prestaties worden niet beloond. Middelmattige daarentegen wel: wie 21 studiepunten haalt (de helft van het totaal) stelt immers zijn studiebeurs al zeker. "Voor het rendement van de universiteiten en de motivatie van de docenten is de almacht van de minimumlijder funest", aldus de decaan in de Volkskrant.

Het bindend studieadvies dat in Maastricht steeds populairder wordt (na economie gaat ook rechten het invoeren), was voor de Amsterdammers geen alternatief. Zij zagen meer in een positieve prikkel. Al heeft deze gunstige uitslag hen wel verrast. (RJ)

Zie stelling pagina 20

Extraatjes

De tekorten die de verschillende faculteiten volgend jaar verwachten zijn al weer een beetje kleiner geworden dankzij een extraatje van minister Hermans van onderwijs. Al met Prinsjesdag werd duidelijk dat hij 120 miljoen extra over heeft voor het universitair onderwijs en vorige week verdeelde het college van bestuur de drie miljoen die daarvan naar Maastricht gaan. De medische faculteit kan op de grootste kluit van ruim een half miljoen rekenen. Gezondheidswetenschappen en economie krijgen ieder zo'n drieënhalve ton. Rechten en algemene wetenschappen moeten het met twee ton elk doen en psychologie en cultuurwetenschappen blijven op 90.000 gulden steken. Het universiteitsbestuur houdt een miljoen in eigen portemonnee. Daarmee wordt onder andere de renovatie van het Guest House betaald. Volgend jaar wacht de UM weer een extraatje van Hermans maar dat zal een derde kleiner zijn. (JB)

Tans wisselleerstoel

Shakespeare en ICT. Op het oog zijn het onverenigbare zaken, maar toch hoeven ze elkaar niet te bijten. Dat bewees de Amerikaanse hoogleraar Larry Friedlander, die vanaf volgende week woensdag de Tans wisselleerstoel aan de Universiteit Maastricht zal bekleden. Niet alleen richtte hij de *Interactive Shakespeare Group* op, maar ook ontwierp hij een elektronisch archief en digitale (onderwijs)programma's waarmee het oeuvre kan worden bestudeerd.

De Tans wisselleerstoel is bedoeld als motor voor onderwijsvernieuwing en staat sinds 1999 drie jaar lang in het teken van informatie- en communicatietechnologie. In deze periode zullen drie medewerkers van het Stanford Learning Lab - Friedlander is directeur - de leerstoel bekleden. Het Amerikaanse lab stond ooit model voor het Maastrichtse Learning Lab van het McLuhan Institute.

Voorafgaand aan Friedlanders rede over de integratie van nieuwe technologie in het onderwijs organiseert het McLuhan Institute een workshop over het elektronisch blokboek en over het Polaris II-project. (MT)

Ministerie van financiën werft onder studenten

"Het politieke spel is het moeilijkste"

Ze zijn zo halverwege de twintig en student, maar voor één dag mogen ze als minister van financiën of directeur-generaal van de Inspectie Rijksfinanciën beslissen over miljardenmeevallers. Zo'n tachtig studenten van bijna alle universiteiten bezochten donderdag 12 oktober de studentendag van het ministerie van financiën. "We houden te veel geld over. Dan maar iets meer naar onderwijs."

"Weet je wat, we verhogen de aanvraagssalarissen van leraren met 1 procent. Dat is wel leuk, denken jullie niet?" Myrthe Gerritsen, student aan de Universiteit Maastricht, lacht erbij alsof ze wil zeggen: dit voorstel is nergens op gebaseerd, maar we moeten toch wat met dat geld. De Inspectie Rijksbegroting heeft een overschot van vijf miljard te verdelen. Van bijna alle ministeries zijn er claims binnengekomen. Het is nu aan de studenten om te kiezen hoe ze het geld willen besteden. Dat moet leiden tot een advies aan minister Zalm. "Zo gaat het in de praktijk soms ook, hoor", verzekert de begeleider van het ministerie. "Dan zit je bij elkaar en denk je, wat zullen we nu weer eens doen. Kom je aan het eind niet uit, dan zet je gewoon ergens een eentje voor. Net zolang tot je op het gewenste totaal-

bedrag uitkomt." De studenten worden er giebelig van en beginnen enthousiast met miljoenen heen en weer te schuiven. Tot ze onderaan de lijst het ministerie van financiën aantreffen. "We houden te veel geld over. Dat kunnen we moeilijk allemaal aan ons eigen ministerie geven", zegt Erwin Keizer, student aan de Rijksuniversiteit Groningen. "Dan maar iets meer naar onderwijs." Sommige studenten zijn geschokt door het gemak waarmee er wordt geschoven met miljoenen. "Ik krijg er kippenvel van", zegt Peter Dijkstra, student aan de Erasmus Universiteit in Rotterdam. Helemaal als later in de vergaderzaal blijkt dat de minister (vandaag een hoge ambtenaar binnen financiën) zich vooral zorgen maakt over partijbelangen. "Als er niet voor alle partijen iets in zit, dan heb ik een probleem", reageert de 'minister'. "Zo gaat dat in de praktijk." "Treurig", meent Peter Dijkstra. "Bij de openingsspeech vanochtend zei minister Zalm dat het werk draait om het algemeen belang. Maar het draait allemaal om het politieke belang. Natuurlijk weet ik dat het zo gaat. Maar nu ik met mijn neus op de feiten wordt gedrukt, reizen me de haren te berge. Ik zou daar niet in kunnen functioneren."

Jacht

Het is de vierde keer dat het ministerie van financiën een studentendag organiseert, waar studenten aan den lijve ondervinden hoe het is om te werken binnen het ministerie. Net als het be-

drijfsleven jagen ook de ministeries met name op de betere studenten. En dat is nodig. De beste hbo'ers en academici kiezen namelijk voor een baan in het bedrijfsleven en niet bij de overheid, blijkt uit onderzoek van ongeveer een half jaar geleden. Toch heeft financiën minder problemen met het vinden van goed personeel dan de andere ministeries. "Ook wij moeten steeds harder werken om ons personeelsbestand op peil te houden, maar het tekort is nog niet nijpend", erkent Sabine Bakker, adviseur arbeidsmarktcommunicatie. Volgens Bakker komt dit door het goede imago. "We hebben een zakelijke en professionele uitstraling. Bovendien nemen we alleen de beste studenten aan, ondanks de krapte op de arbeidsmarkt. Daardoor blijft het iets bijzonders om bij financiën te mogen werken." De studentendag levert het ministerie gemiddeld tien studenten op voor een stage of baan. "Maar het is moeilijk meetbaar", zegt Sabine Bakker. "Sommige studenten solliciteren pas veel later op een baan. Dan weten we niet of dat verband houdt met de studentendag."

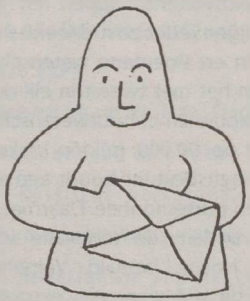
Onderhandelen

In een zitje van rode kussens steken 's middags de ministeries van sociale zaken en financiën de koppen bij elkaar. Voordat het kernkabinet aan het eind van de middag bijeenkomt, probeert het ministerie van financiën alvast te peilen welke wensen de overige ministeries hebben. Er wordt druk onderhan-

deld. "We willen iets doen met de koopkracht", onderbouwt Ivo van der Smis (Erasmus Universiteit) de eis van twee miljard van zijn ministerie. "Hoe willen jullie dat praktisch gaan aanpakken?", vraagt Sander van der Heijden van de Katholieke Universiteit Nijmegen namens het ministerie van financiën. "Dat is een goede vraag. Hoe wilden we dat ook alweer doen?" Zuchtend zoekt Ivo van der Smis naar een antwoord op de flap over. Het politieke spel is voor de studenten het moeilijkste, zegt Jacqueline Douven, beleidsmedewerker bij de Inspectie Rijksbegroting. "Toen ik hier net kwam werken vond ik dat er niet rationeel werd gewerkt. Maar nu weet ik dat iets nog zo goed economisch onderbouwd kan zijn, als het politiek niet haalbaar is dan komt het voorstel niet door de Tweede Kamer. Maar hetzelfde geldt voor een politiek haalbaar voorstel dat economisch niet goed is onderbouwd. Dat haalt het ook niet. De kunst is dus een goede balans te vinden." Bovendien moeten de medewerkers op het ministerie van veel markten thuis zijn, merken de studenten deze dag. Bij de verdeling van de miljarden praten ze over verouderde schoolgebouwen, de hoge werkdruk in het onderwijs, het personeelstekort in de zorg, de hoge kosten voor medicijnen en de oorzaken van het grote aantal WAO'ers in Nederland. "Als we nou iets doen aan de werkdruk in het onderwijs en de zorg, dan meent het aantal men-

sen met psychosomatische klachten waarschijnlijk ook af", verwacht Derrick Werleman (Universiteit van Amsterdam). Bram Tijdhof, laatstejaars aan de Universiteit van Amsterdam, weet nog niet "of dit het nou is." "Werken bij het ministerie heeft zeker voordelen. Er is een 36-urige werkweek, je werkt op een hoog abstractieniveau en je hebt contacten met alle ministeries, de branchesorganisaties en het bedrijfsleven. Het werk heeft een grote maatschappelijke relevantie. Maar het bedrijfsleven is sneller. Daar draait het om risico's nemen. Bij het ministerie is het voorzichtigheid troef. Daar haal je de krant uit het feit dat je de krant haalt, in het bedrijfsleven scoor je met een dik plus op de winst-verliesrekening." De hele dag zitten de beleidsmedewerkers van financiën met een smoele boek op schoot kruisjes te plaatsen op de "betere" studenten. "De groep van dit jaar is beter dan vorig jaar", zegt een van de medewerkers. "Ik vind ze communicatief erg sterk." Maar de plaatsvervangend thesauriergeneraal (de op één na hoogste ambtenaar bij financiën) heeft zijn twijfels. "Ze lopen allemaal keurig in driedelgrijs. Als ze nu al zo conformistisch zijn waar moeten dan straks de afwijkende standpunten en creatieve ideeën vandaan komen? Ik heb ze vandaag niet gehoord."

HOP, Marion Smal

BRIEVEN

De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

Knecht en de continuïteit

Deze weken neemt drs. Rens Knecht, vice-voorzitter van het college van bestuur, afscheid van de Universiteit Maastricht. Jammer! Hij is een man met uitstraling, humor en gevoel voor organisatieproblemen, die zich bij universiteiten overigens wat 'taaiër' laten oplossen. Misschien gaat hem dat wat te traag. Zijn werk is overigens nog lang niet af. De UM wordt geconfronteerd met een naar de mening van de belangrijke klanten (iets) afnemende kwaliteit van haar onderwijsproducten, maar ook de organisatie vertoont vrij ernstige gebreken. Daarenboven vraagt de reorganisatie van de algemene diensten nog veel implementatietijd en vooral nazorg. En het interim-collegelid én de interim-directeur, die dit proces begeleiden, vertrekken praktisch op hetzelfde moment.

Het is een trend dat de levensduur van een bestuurder/manager steeds korter wordt. Allerlei goeroes doen ons geloven dat dit echt niet anders kan. Managers dienen immers lenig van geest en creatief te blijven. Bovendien is sprake van een moordende concurrentie. Met soortgelijke argumenten worden ook de hoge salarissen of de tarieven van de interim-managers verklaard. Maar een overheid (instelling) heeft doorgaans een groot bereik en bij onvoldoende of slecht functioneren zijn afnemers van diensten veelal ernstig gedupeerd. Dat vraagt niet alleen goed management, maar ook een bewust streven naar continuïteit bij leidinggevenden. Daar hoeven we niet dogmatisch over te zijn: twee jaar is te kort en acht jaar doorgaans te lang. Een overheidsmanager op topniveau vervult een dergelijke functie vijf à zeven jaar. Ik geloof er niet in dat er onder die voorwaarden geen goede mensen beschikbaar zouden zijn. Overigens vermoed ik dat voor de functie van Knecht binnen de UM ook wel goede kandidaten beschikbaar zijn. Daarmee samenhangend: bij een behoorlijk management development programma met uitgaande opleiding en training en goede coaching hoeft de UM niet zoveel interim-managers of extern geworven managers (waaronder beroepsdecanen, alleen het woord al) aan te stellen. Het is miljoenen guldens goedkoper en doorgaans effectiever. De faculteiten betalen straks niet alleen veel voor huisvestingslasten, maar ook de personeelskosten zullen nog verder kunnen stijgen. Knecht was er nou net voor om dit in goede banen te leiden.

Bram Beek, emeritus hoogleraar bij de faculteit economie

Drie oude heren

Wat hebben jullie toch eigenlijk een raar krantje. Wie gaat er nou z'n kolommen vullen met het geblaas van nitwits als Crombag over bestuurskunde en internationale bedrijfskunde. Laat de man a.u.b. in zijn rechtspsychologische hok blijven. Hij mag graag "bijgeloof ontmaskeren". Hiervan akte.

Dr. Ernst Homburg, universitair docent aan de faculteit cultuurwetenschappen

CORRECTIE

In het artikel *Verbrande handen na bezoek aan UNS 40* (Observant 7) is een fout geslopen. Studentendecan Juliëtte Creemers heeft niet gezegd dat niemand binnen de UM zich op beleidsniveau bezighoudt met gehandicaptenbeleid. Het ging hier om het beleid wat betreft voorzieningen voor gehandicapten in nieuwe gebouwen. Daar is op dit moment niemand specifiek mee bezig. Ook heeft zij niet gezegd dat gehandicaptenbeleid geen prioriteit heeft aan de UM.

"Klagende vader communicatiestudenten is eerste schaap over de dam"

Bij de Universiteit van Amsterdam plofte afgelopen vrijdag een dagvaarding op de mat. Studenten en ouders willen hun geld terug, omdat de opleiding communicatiewetenschap van de UvA slechte kwaliteit heeft geleverd. Is dit de eerste van vele rechtszaken tegen het hoger onderwijs? "Ik mag hopen van wel", zegt hoger onderwijspecialist Erik de Groot van advocatenkantoor LAOÛT in Baarn. "Studenten mogen zich er best bewust van worden dat universiteiten en hogescholen een product leveren waarvoor zij betalen. En dat ze dus een claim kunnen indienen als dat product niet voldoet." Vader Jack Weil nam het voortouw. Zijn twee dochters studeren communicatiewetenschap aan de UvA. Begin dit jaar bracht de onderwijsinspectie een vernietigend rapport over deze opleiding uit. Er was sprake van "langdurige ernstige tekortkomingen". De UvA heeft onrechtmatig gehandeld,

vindt de vader, die inmiddels derde ouders en studenten achter zich heeft staan. De universiteit heeft niet aan de inspanningsverplichting voldaan om goed onderwijs te leveren. Volgens advocaat Arthur Kaspers van Van Schoonhoven In 't Veld gaat het om een "kansrijke zaak". Uit het onderzoek van de inspectie blijkt dat de universiteit tussen de visitatieronde 1993 en 1999 niets heeft ondernomen om de kwaliteit te verbeteren. Steeds vaker dagen ouders onderwijsinstellingen voor de rechter. Tot nu toe bleef het hoger onderwijs echter buiten schot. Dat zal veranderen, denkt Piet Neyt van het Landelijk Studenten Rechtsbureau (LSR). "Ik ben bang dat het aantal gerechtelijke stappen zal toenemen als gevolg van de decentralisatie. Daarvoor krijgen instellingen steeds meer vrijheid om hun eigen regels te bedenken." (HOP)

(ingezonden mededeling)

Studieliteratuur

voor alle faculteiten van de Universiteit Maastricht leveren wij uit voorraad. Kijk bij de Paartjes (achter in deze Observant) voor onze spectaculaire aanbiedingen van voorgeschreven Engelse en Amerikaanse studieboeken.

Academische Boekhandel
Maastricht

Bouillonstraat 12 (ma t/m vr van 9.30-18.00 uur, za tot 17.00 uur)
Medische vestiging: P. Debyeplein 1 (ma t/m vr 9.30-18.00 uur)

Olympische medaillewinnares Thamar Henneken pakt studie GW weer op

“De kans op een olympische medaille is zoveel kleiner dan de kans op een bul”

Met haar lange benen, blonde krullen en slanke taille kan ze zo doorgaan voor een topmodel. “Maar ik heb geen maatje 36 hoor”, grinnikt student gezondheidswetenschappen Thamar Henneken.

“Door het zwemmen heb ik brede schouders en pas ik niet meer in strakke colbertjes.”

Afgelopen september won zij in Sydney een zilveren medaille op de vier keer honderd meter vrije slag. Vanaf deze week zit ze gewoon weer in een Maastrichtse onderwijsgroep.

Geen veelbetekenende blikken, geen gestaar of zelfs maar een teken van herkenning. De zilveren medaillewinnares Thamar Henneken (21) liep afgelopen maandag ongestoord langs de portiersbalie en door de gangen van de Universiteitssingel 50. “Bijna niemand kent mij. Ik denk dat alleen mijn oude onderwijsgroepen, de studieadviseur en een paar mensen van bureau onderwijs weten dat ik aan de Olympische Spelen heb meegedaan.” Het maakt haar niet zo veel uit, zegt ze als ze trots de zilveren medaille uit haar tas vist. “Er zitten al een paar krasjes op. Maar hij is mooi, hè? Eigenlijk ben ik nog steeds aan het genieten van dit toch onverwachte succes.”

Lange tijd zag het er immers naar uit dat de zwemster van het Eindhovense PSV niet in Sydney zou belanden. “Ik scoorde niet goed in het voorbereidend jaar, zat zelfs niet meer in het Nederlandse team. Mijn vriend Marcel Wouda, met wie ik in Eindhoven samen woon, had zich al lang gekwalificeerd toen ik te horen kreeg dat ik als reserve voor de vier keer honderd meter vrije slag mee zou mogen. Daarom stopte ik in april tijdelijk met mijn studie. Twintig uur zwemmen per week en daarnaast ook nog studeren is erg zwaar. Je bent namelijk ronduit moe na een flinke lichamelijke inspanning.” Vanaf dat moment gingen de trainingen onder leiding van Jacco Verhaeren (die ook Pieter van den Hoogenband en Inge de Bruijn onder zijn hoede heeft) een stuk makkelijker. “Ik werd veel beter en zwom uiteindelijk in het olympisch bad twee seconden van mijn persoonlijke record af. Ik werd van reserve de tweede Nederlandse zwemster achter Inge en sta nu met mijn 54.89 geloof ik elfde op de wereldranglijst.”

Was het niet vooral Inge de Bruijn die op de eerste dag van de spelen het zilver voor de estafetteploeg binnen sleepte? Ze kijkt even voor zich uit alsof ze de vraag goed tot zich wil laten doordringen. Dan beslist: “Nee, zonder

Thamar Henneken: “Ik ben nog steeds aan het genieten” (foto Philip Driessen)

ons had ze het niet gehaald. We hebben echt samen gewonnen. Je hoort vaak in de media dat alles om Inge draaide, maar dan denk ik: hallo, wij zijn er ook nog.” Dat de aandacht van de buitenlandse pers vooral uitging naar De Bruijn stoort Thamar helemaal niet. De Nederlandse pers had wel belangstelling voor de overige drie zwemsters. En dat was al leuk genoeg. Het resultaat van die perscontacten komt in haar plakboek. Net zoals het verslag van de huldiging in Eindhoven (“super”), het bezoekje aan koningin Beatrix (“ze had echt interesse en was heel vriendelijk; het viel me wel op dat ze zo netjes praat”), en de kennismaking met prins Willem-Alexander in Sydney (“een gewone jongen, superleuk in de omgang”).

Wordt ze over vier jaar in Athene een tweede Inge de Bruijn? “Ik heb niet het idee dat ik aan mijn top zit, zowel gees-

telijk als lichamelijk niet. Eerst dacht ik dat ik nooit zoiets als Inge zou kunnen presteren. Maar zo'n zilveren medaille geeft zelfvertrouwen. Nu denk ik: wie weet. Ik ken mijn grenzen niet. Al hoor je mij niet zeggen dat ik ooit goud ga halen op een persoonlijk nummer. Ik weet van Marcel hoe moeilijk het is. Hij heeft jaren en jaren getraind en heeft het in Sydney op een persoonlijk nummer niet gered. Dat is zuur. De kans op een medaille is zoveel kleiner dan de kans op een bul. Bovendien heb ik al een medaille. Wat kan ik nog meer halen? Misschien ga ik niet eens naar Athene.”

Zeker is in ieder geval dat ze zich nu op haar studie gezondheidswetenschappen gaat storten. “Ik moet aan mijn toekomst denken. Ik ga er niet vanuit dat ik van het zwemmen kan blijven leven. Nu krijg ik nog geld van het NOC/NSF. Nee, ik krijg geen studiebeurs want ik

verdien te veel. Maar los daarvan vind ik studeren leuk. Ik heb eerst twee jaar fysiotherapie gedaan, maar die opleiding vond ik te praktisch en te schools. In 1999 heb ik bewust voor een universitaire studie gekozen. Vorig jaar heb ik twee gewone blokken en een blok statistiek afgerond. Dit jaar wil ik mijn propedeuse halen. Dat moet lukken want het zwemmen staat tijdens zo'n naolympisch jaar op een lager pitje, al ben ik er wel zo'n twintig uur per week mee kwijt. Verder heb ik veel aan de studieadviseur van gezondheidswetenschappen, Eddy van der Meulen. Hij heeft geregeld dat ik geen aanwezigheidsplicht heb en steeds word ingedeeld in een vroege onderwijsgroep.” Uiteindelijk wil ze zich specialiseren in bewegingswetenschappen. “Misschien kan ik straks hobby en werk combineren.”

Riki Janssen

Beste Jos,

Het valt mij op, dat jullie daar op Randwyck wederom zo laatdunkend spreken en schrijven over ons Centraal Gezag. Je zit daar natuurlijk lekker veilig voor het geval het Centraal Gezag terug zou willen schieten. Maar zo lang je geen Vic B. heet gebeurt dat niet. Dus jullie kunnen rustig je gang gaan. Voor ons in de Binnenstad ligt dat moeilijker. Afgeven op het Centraal Gezag en het vervolgens tussen de middag of om zes uur tegenkomen in de Tribunal vergt nogal wat moed. En daar heb ik te weinig van, althans dat zegt mijn geliefde. Weet je wie ik in de Tribunal het vaakst tegenkom? Rens K.! Alleen al daarom is hij de laatste tegen wie ik in opstand zou komen. Bovendien, hij is bijna weg. Dus waarom zou ik?

In landelijke kringen heet die baan van hem ‘Werkend Lid’. Dit benadrukt het standsverschil tussen hem en de voorzitter, maar vooral tussen hem en de rector. Het is mij opgevallen dat Rens K. dat ‘werken’ hier in Maastricht veel te serieus heeft genomen. Dat bleek vorige week toen ik hem moegestreden aantrof in ons favoriete proeflokaal. Hij dronk een straffer drankje dan goed voor hem is. Nu doe ik dat ook wel eens, dus dat schept een band. Hij zat in de put vanwege zoiets banaals als geld! Dagen had het Werkend Lid zitten rekenen op de nieuwe begroting. Geprobeerd faculteiten tot bezuinigingen aan te zetten. Gehoopt dat Karl D. of Arie K. eens een keer ‘nee’ zouden zeggen tegen het nieuwste briljante idee van ons, geleerde stand. Maar wij kenners van de UM weten hoe het werkt. Als je – zonder dat Rens K. het weet – naar de rector of de voorzitter gaat om twee ton te bietsen, kom je er met drie thuis. Onze directeur Appie L. is daar een meester in. Mijn faculteit is dan ook zwaar overbedeeld in de middelen. Vertel dat alsjeblieft niet verder. Maar nu schijnt de situatie hopeloos te zijn. Gevolg van de veel te ambitieuze bouwplannen.

Ik heb ons Werkend Lid bemoedigend toegesproken en ik heb nog wat extra glazen laten aanreiken. En toen we daar samen als echte drinkebroers in stonden te staren en mijn woorden over de absolute noodzaak van grote tekorten in de academie tot hem doordrongen, begon hij weer een beetje die vrolijke jongen te worden, die in 1998 zo onbevangen en vol goede bedoelingen binnenkwam. Zou het niet verstandig zijn, Jos, wanneer wij ons in de sollicitatieprocedure menen voor het nieuwe Werkend Lid? Ik stel voor dat jij in de selectiecommissie gaat zitten, dat ik via jou alle namen van de kandidaten krijg en hen tevoren waarschuw voor de verschrikkingen van het bestaan van Werkend Lid in Maastricht. Is dat niet fair tegenover die mensen? Misschien moeten we het verschijnsel Werkend Lid maar geheel afschaffen. Nu Rens K. de financiën niet in zijn Rotterdamse klauwen heeft gekregen, wie zou het dan wel lukken? En wie zou overigens willen dat het lukt? Jij en ik in ieder geval niet!

Ad

Eindelijk weg

Amerikanen begrijpen de Hollandse faculteitsdirecteur niet. Heeft hij eindelijk een auto gehuurd, vraagt hij waar je kunt wandelen. Of René Verspeek, directeur van economie en nu een half jaar in de VS op sabbatical, de Amerikanen altijd kan volgen, is ook de vraag. Jarinde Temminck Tuinstra, die over een paar maanden met het Japan Prize Winners Programme naar Tokio vertrekt, duikt nu al onder in de oosterse cultuur. Kiest ze straks voor bloemschikken, een spelletje Go of wordt het toch een vechtsport waarmee ze haar spaarzame vrije tijd gaat vullen?

'Wandelen? Fietsen? Je hebt toch een auto'

Mijn huidige verblijfplaats Fairfield ligt niet al te ver van New York in het mooie New England. Deze streek is beroemd om zijn prachtige herfstkleuren. Dus wat een toeval dat ik daar nu van mag genieten. Die herfstkleuren van de bomen lopen uiteen van het geel en bruin dat we ook in Nederland zien tot het voor ons verrassende palet aan oranje- en rode tinten. Ik heb me laten uitleggen dat deze kleuren worden veroorzaakt door de koude nachten en de warme dagen die deze streek meestal in de herfst kent. Ik merk dat ook als ik 's ochtends naar de universiteit fiets, dan is het niet veel warmer dan een paar graden boven nul en aan het einde van de middag kan ik mijn trui en mijn jas uitdoen. Maar helaas, waar zijn de terrassen? Ik mis Maastricht toch echt. Hoe ver het staat met de herfstkleuren in New England kun je dagelijks volgen in de krant. Een op verschillende manieren ingekleurd kaartje van deze streek, die loopt van New York tot aan de Canadese grens, vertelt iedere dag waar je mooie herfsttinten kunt gaan bewonderen. Dat betekent wel een

auto huren. Telkens een oefening in geduld. Het lijkt op een van die conferenties van Wim Sonneveld, die een postzegel wil kopen en dan ook vele vragen van de verkoper krijgt. Zo krijg je hier bij het huren van een auto vele vragen over allerlei soorten verzekeringen die je ("tegen zeer gunstige voorwaarden") kunt afsluiten. Nadat je dit geduldig hebt aangehoord en consequent vriendelijk "nee" hebt gezegd, krijg je een contract voorgelegd van vele bladzijden, die je niet alleen aan het einde moet voorzien van een handtekening, maar waar je op diverse plaatsen ook nog een paraaf moet zetten. Je zou bijna jurist willen worden, maar eigenlijk ga ik dat vak nog meer verafschuwen. Het begint een nieuw soort milieuvervuiling te worden. Eindelijk kan ik met een contract en een sleutel naar buiten en dan ben ik telkens verrast wat voor auto ik nu weer heb. Ik weet niets van automerken, vraag altijd de kleinste en ben toch weer verrast over de omvang van dat ding.

Nu wil ik uiteraard dit weekend met die auto gaan toeren om de mooie

herfstkleuren te bewonderen. Weliswaar kun je in een auto veel bewonderen, maar het lijkt me toch het leukste om vervolgens ergens te gaan wandelen. Die herfstgeur opsnuffen en lekker banjeren door een laagje bladeren. Mijn tijdelijke universiteitscollega's hier complimenteren me met het huren van de auto ("die fiets van je is toch maar niks"), maar begrijpen niet dat ik tips wil voor mooie wandelplekken. Ze kunnen me vele ideeën aan de hand doen om tijdens de herfst naar antiekwinkels te gaan, ze weten ook alle herfstjaarmarkten in de staat Connecticut en omgeving, ook veel plaatsen waar je lekker kunt eten ("slow food of course") en nog andere tips. Maar waarom ik nu weer wil gaan wandelen, nu ik van die fiets ben gestapt, ja het is toch jammer dat deze universiteit geen medische faculteit heeft.

René Verspeek

Als het maar Japans is

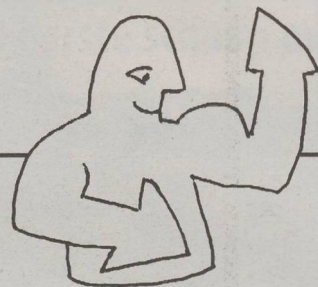
In een Japans postkantoor of restaurant moet ik me nu aardig kunnen redderen. Na vijf weken heb ik er twee lesboeken en vier tentamens op zitten. Maar ook buiten de muren van het klaslokaal kom ik een hoop over Japan te weten. Vrienden, ouders en zelfs hun vrienden stoppen me alles toe wat maar met Japan te maken heeft. Van artikelen over kimono's tot spannende verhalen over de Yakuza maffia. Ook mis ik geen televisieprogramma over Japan. Zo staan er bij mijn ouders al heel wat Japanse films en teleac-uitzendingen op video. Laatst tipte mijn vriendje me voor een documentaire over te hard werkende Japanners. Al luisterend naar mensen die zichzelf bijna letterlijk dood hadden gewerkt, viel mijn talenkennis behoorlijk tegen. Dankzij het 400-jarig jubileum van de Nederlands-Japanse handelsbetrekkingen kun je te kust en te keur Japan proeven. Spectaculair was een aikido demonstratie van Mark, een stevige Hollandse kerel gekleed in witte badjas

met grote zwarte broekrok. "Het is belangrijk om goed te leren vallen", leert Mark het publiek, waarna hij de ene na de andere leerling met een klap tegen de grond smijt. Terwijl zijn slachtoffers weer oprabbelen, vervolgt hij: "Aikido is niet bedoeld om je tegenstander te beschadigen, maar om hem te controleren."

Een stuk rustiger gaat het er aan toe bij de oosterse denksport Go. In een hoekje van een Japanse foto-expositie zitten twee serieuze jongens tegenover elkaar op de grond. Omstebeurt leggen ze witte en zwarte mentossoepjes op het bord dat tussen hen in staat. Trots vertelt hun kompaan mij dat de Leidse go-club wel vijftig actieve leden telt. De Hollandse Bonsaiclub telt er nog meer. Op een tentoonstelling van Bonsai-boompjes in allerlei soorten en één maat, is één vraag aan een rondlopend lid genoeg voor een heel bonsaicollege. "Met een bonsai kun je alle kanten op", vertelt deze gids, terwijl hij ons langs een klein bosje minisparraties en een boompje met zogenaamde watervaltakken loodst. Er worden dan ook jaarlijks wedstrijden georganiseerd waar je met je babyboom kan pronken. Een bonsai kweken, vergt geduld. Mits de gevoelige boompjes niet aan wind, droogte of iets anders zijn bezweken, beginnen ze na vier jaar ergens op te lijken. Dit is voorlopig dus geen geschikte hobby.

Door naar de ikebana (bloemschik-kunst)-demonstratie in de Hortus. Waar ik elegante Japanse huisvrouwen, eventueel zelfs in kimono verwacht, zijn slechts Hollandse tantes te bekennen. Een stevige blonde vijftiger, Tineke, houdt een demonstratie. "De chrysanthe is het symbool van de keizer en daarom erg geliefd", zegt Tineke en steekt een witte chrysanthe bij een tak met rode bessen. Na vijf minuten heb ik genoeg gezien. "Als je straks terug bent, geef jij dit soort demonstraties", suggereert mijn vriendje, die ik heb meegesleept naar de Hortus, vals. Maar als ik demonstratie van de Japanse naam bordjes van sommige bomen al kan lezen, is hij wel even stil.

Jarinde Temminck Tuinstra

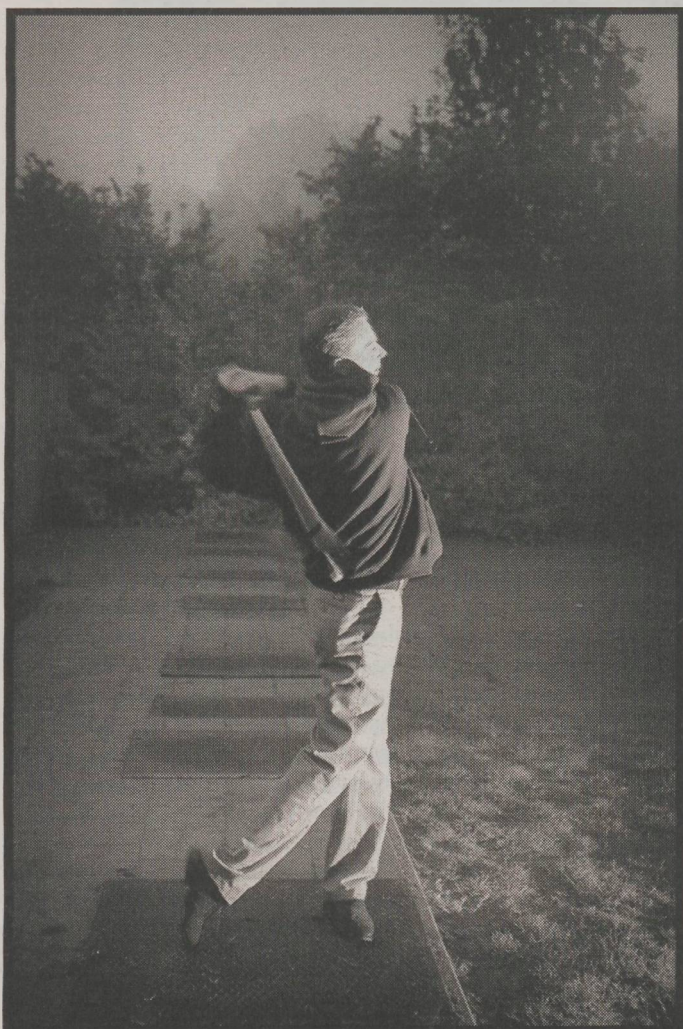

"Zelfs de lokale aardappelboer golft"

Al als klein jochie nam zijn vader hem regelmatig mee naar de golfbaan. Nu is Dirk Ypma (24), vierdejaars student bedrijfseconomie, niet meer van de golfbaan weg te slaan. "Best lastig om zo'n balletje goed te raken."

Vooroordelen

"Dat mensen alleen maar golfen vanwege de status en het netwerk, is een stereotiep dat soms nog van toepassing is op oudere clubs. Maar tegenwoordig zie je dat mensen, zeker studenten, in de eerste plaats op de golfbaan staan omdat ze liefhebbers zijn.

Dirk Ypma: "Ik weet hoe ik een bal moet raken" (foto Philip Driessen)

En wat die status betreft, ik ken een vereniging nabij Eindhoven waar ook de plaatselijke aardappelboeren bij aangesloten zijn. De Nederlandse Golf Federatie doet er alles aan om de sport toegankelijker te maken. Het probleem is alleen dat we wonen in een klein land met weinig banen, die binnen de kortste keren allemaal vol zitten. Van ballotage is geen sprake. Wel krijgt de jeugd voorrang boven ouderen, al betalen die vijf keer zoveel contributie. Het lidmaatschap voor mensen jonger dan vijftientig kost per jaar een gulden of 350."

Techniek

"Gelukkig heb ik veel gehockeyd, dus ik wist wel hoe ik een bal moet raken. Maar normaal gesproken slaat een beginner gewoon geen goede bal. Het kost gemiddeld een jaar om een goede swing te pakken te krijgen. Dan kom je in aanmerking voor het golfvaardigheidsbewijs, dat je nodig hebt om de baan op te mogen. Golf is de perfecte combinatie van techniek en kracht, maar ook een kwestie van ervaring. Ik speel nu zo'n tien jaar. In die tijd ben ik opgeklommen tot handicap negen. Dat

houdt in dat ik voor de achttien holes gemiddeld negen slagen meer nodig heb, dan de 72 slagen die staan voor een perfecte wedstrijd. Dat is vrij goed, ik denk dat er in Maastricht niet meer dan vijf studenten zijn met deze handicap."

De charme

"Ik vindt het een geweldige sport. Ook een stuk socialer dan tennis of hockey want tijdens wedstrijden ben je al snel vijf uur op pad met golfers van andere clubs. In die tijd moet je toch iets tegen elkaar zeggen. Aan de andere kant sta je er helemaal alleen voor. Het is psychologisch één van de zwaarste sporten, je bent volledig verantwoordelijk voor je eigen spel. Want je vecht niet tegen een tegenstander, maar tegen jezelf."

Aspiraties

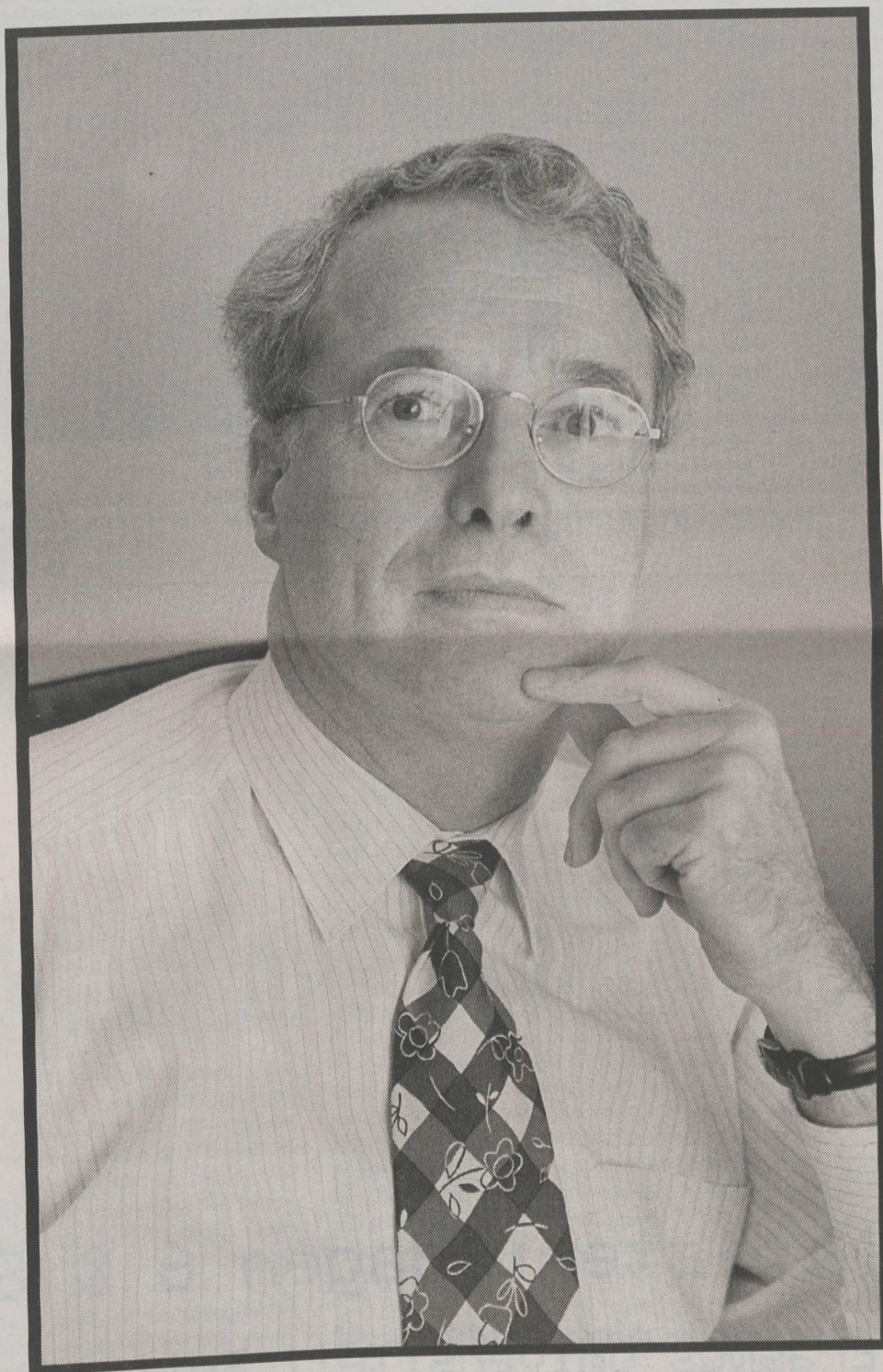
"Ik zou graag wat meer tijd willen hebben om mijn handicap te verlagen. Gelukkig ga ik volgend jaar competitie spelen. Daarmee ben je al snel acht volledige zaterdagen kwijt. Op zo'n dag loop je twee keer achttien holes. Een baan is ongeveer zeven kilometer lang, maar omdat je nooit de kortste weg alegt, loop je soms wel vijftientig kilometer. Je conditie wordt dus behoorlijk aangesproken."

Rutger Hondelink

Bestuurder Rens Knecht vertrekt voortijdig naar het bedrijfsleven

"Ik ga niet weg uit negatieve overwegingen"

Hij maakt zich geen illusies over de manier waarop de mensen aan deze universiteit hem zien. "Dat varieert van een botterik, tot iemand die geprobeerd heeft de processen hier te verzakelijken." Drs. Rens Knecht, het derde oftewel 'werkend' lid van het college van bestuur, verruilt per 1 november, twee jaar voor zijn contract afloopt, de universiteit met het bedrijfsleven. Dat vindt hij "spannender". Op de mening van anderen over zijn motieven zit hij niet te wachten: "Allemaal gelul."

Rens Knecht: "Het contact met de studenten zal ik het meeste missen" (foto Philip Driessen)

ness van de universiteit. Terwijl juist daar, bij onderzoek en onderwijs, de betrokkenheid ligt van de twee anderen in het college, Karl en Arie (resp. Dittrich en Nieuwenhuijzen Kruseman; resp. red). Laat ik het zo zeggen: ik heb me wel eens geremd gevoeld om er weer over te beginnen. Ook in het bestuurlijk overleg, met de decanen, daar mischien nog wel het meest. Men had er niet altijd veel belangstelling voor mijn thema's. Dus er zijn wel eens momenten geweest dat ik het gevoel had tegen de grenzen aan te lopen, ook in het college. Nee, ik geef geen voorbeelden, maar ik heb het wel met Arie en Karl besproken.

Was het tegenwerking? Gewoon desinteresse?

"Nee nee nee, die lading heeft het niet. Dan zit er weer de implicatie bij van

'Knecht was op zoek naar een andere baan vanwege dit soort dingen', en dat klopt niet."

Kasper Boon, decaan bij algemene wetenschappen, typeert je als een bankier, iemand met de hand op de knip, meer dan een venture-kapitalist die risico durft te nemen.

"Dat ziet hij goed, en dat is ook mijn rol. Iemand moet zeggen dat de grenzen bereikt zijn. Als de financiële mensen dat niet doen, doet niemand het."

Dat kan fricties geven. Naar verluidt waren die er ook in het college.

"Ach, Arie, Karl en ik hebben geconstateerd dat we alledrie een andere aanpak nodig hebben om naar problemen te kijken. Onze karakters en onze verantwoordelijkheden zijn anders. Zoiets moet je van elkaar weten: hij zegt dit nu omdat hij zus en zo naar het pro-

bleem kijkt. Ja, daar heb je een behoorlijk empathisch vermogen voor nodig. Daar hebben we tijd aan besteed, aan de vraag hoe onze rolverdeling nu precies is."

Was jij, als financiële man, degene die aan de basis stond van de bestuurlijke ingreep bij de medische faculteit?

Het gezicht bewolkt. Dan antwoordt Knecht: "Er was absolute overeenstemming in het college. Iedereen wist er evenveel van, het kwartje viel bij iedereen op hetzelfde moment. Dat is alles wat ik over die affaire wil zeggen, want er is al genoeg over geschreven, een hoop onzin ook. Het gaat over mensen, die moet je niet beschadigen."

Als je mensen niet wilt beschadigen moet je ze niet ontslaan.

"Ik zeg niets; we hebben verantwoording afgelegd waar dat moest. Punt."

Een andere typering: je bent gedreven maar ongeduldig.

"Vergeleken met de UM-cultuur ben ik inderdaad buitengewoon ongeduldig. De universiteit heeft als organisatie andere karaktertrekken dan ik als persoon."

Als je hier bij mensen rondvraagt hoe ze je zien, en hoe ze het feit beoordelen dat je een bestuurder bent die van buiten is gekomen, niet uit een universitaire cultuur, krijg je een tweeslachtig beeld. Knecht paste niet goed in de cultuur, zeggen ze, maar misschien was dat wel goed en is hier toch weer een tweede Knecht nodig.

"Ik denk dat die mensen dat goed aanvoelen. Verzakelijking en transparantie zijn goed voor de universiteit, dus zo'n tiep als ik is nodig. Tegelijkertijd heb ik grote moeite met de praatcultuur hier. Er wordt ongelooflijk lang gepraat voor er een beslissing wordt genomen, en dan komt men er net zo vrolijk bij de volgende vergadering weer op terug. Dan begint alles weer opnieuw. Dat verschijnsel is hier diep ingesleten. Ik kan daar ab-so-luut niet tegen."

Maar kun je de universiteit als bedrijf runnen?

Bedachtzaam: "Het is geen bedrijf, maar het kan wel bedrijfsmatiger. Men kan helderder zijn in de besluitvorming, en men moet zich er dan aan houden. Natuurlijk, met al die faculteiten zijn er ongelooflijk veel bestuurders. Dat zijn allemaal individualisten. Let wel, op het terrein van onderzoek en onderwijs is dat hun kracht. Daar is autonomie een belangrijke karaktertrek. Het probleem is dat die trek zo sterk is, dat ze in het beleid en beheer is overgenomen. Daar zit de complicerende factor. En hoe je het ook wendt of keert, een met belastinggeld gefinancierde instelling, die op steeds grotere afstand van de overheid opereert, heeft een steeds grotere verantwoordingsplicht. Daar is die transparantie voor nodig. Universiteiten hebben daar geen ervaring mee. Mensen van buiten kunnen dus een bijdrage leveren. Tot het ingesleten is misschien."

Waarom ga je nu eigenlijk precies weg? Die afweging waar je het in een eerder interview over had, dat het ging om een balans van 52 tegenover 48 procent ten gunste van je nieuwe baan, wordt niet door iedereen erg geloofwaardig gevonden.

Bozig: "Wat een gelul, tjonge jonge. Wat interesseert mij dat nou wat anderen denken? Nou ja, ze interpreteren maar, ze lullen maar. Ik neem de beslissingen zelf in mijn leven. Alleen ik, en mijn vrouw, weten hoe die afweging heeft plaatsgevonden. En het kwartje had ook de andere kant uit kunnen rollen."

Vind je dan niet dat je wat hebt uit te leggen, wanneer je als bestuurder al na twee jaar vertrekt?

"Natuurlijk had ik graag dingen afge maakt, alleen, de keuze diende zich nu aan. Jij wilt alsmat horen dat ik wegga uit negatieve overwegingen, maar zo is het niet. Mij is gevraagd om weer een functie te bekleden in een wereld waar ik elf jaar actief in ben geweest, de energiesector. Ik heb daar eerst vanuit het ministerie van economische zaken aan gewerkt, later als organisatieadviseur. Het Rotterdamse energiebedrijf Eneco wil nu dat ik een nieuw kernbedrijf van de grond ga trekken, dat op termijn deel gaat uitmaken van een groot Europees energiebedrijf. Zoiets weeg je af tegen wat je op dat moment doet. De spanning van het onbekende bij Eneco trok me over de streep. Nee, niet het geld. Ik ga ongetwijfeld veel meer verdienen, maar dat vind ik een banale vraag. En als mensen het raar vinden dat ik nu al weer iets anders ga doen, dan is dat maar zo. Ik leid misschien een minder voorspelbaar leven dan de gemiddelde employé van de universiteit. Dat wil ik absoluut zo houden."

Wammes Bos

Waarom denk je dat je zo populair bent bij de studenten? Ze noemden je onlangs in de universiteitsraad 'een aardig en wijs man'.

Knecht: "Het allerleukste hier, en dat staat echt bovenaan mijn top drie, was het contact met de studenten. En dat straalde ik waarschijnlijk ook uit. Aan hen heb ik het meeste plezier beleefd, met studenten in de raden, de besturen van verenigingen; mensen die op hele jonge leeftijd verantwoordelijkheid durven te nemen, die hun nek uitsteken voor datgene wat ze belangrijk vinden. Ik vind dat klasse. Het is de beste groep mensen die het land rijk is. Ik zal dat contact ook het meeste missen. Wat vond ik hier nog meer leuk? De betrekkingen tussen de universiteit en de stad. Er is wederzijdse afhankelijkheid, en ook wederzijdse waardering. Dat betekent niet dat de contacten altijd rimpelloos verlopen. Er zijn altijd dingen die sneller kunnen. Neem de welstandscommissie. De plannen voor de nieuwe universiteitsbibliotheek hebben daar tien maanden gelegen, dat is jammer. En de nota student en stad, inderdaad, dat duurde lang, maar nu zijn we wel de enige in het land die zoiets hebben. Alles bijeen genomen kunnen we blij met elkaar zijn."

Wat zie je als je toegevoegde waarde hier, als je belangrijkste prestaties?

"Dat ik helderheid op het terrein van de financiën heb gekregen. Die was volstrekt onvoldoende. We hebben stapje voor stapje dingen in gang gezet, te beginnen met investeringsbegrotingen - wat kosten al die bouwplannen bijvoorbeeld, en hoe verrekenen we de kapitaalslasten in de prijs per vierkante meter. Dat is nu transparant geworden, voor alle betrokkenen, inclusief de faculteiten. Iedereen weet voortaan waar hij aan toe is. Voor mij is dat het sleutelwoord: transparantie. Daarom heb ik ook zo aangedrongen op de invoering van meerjarenbegrotingen. Misschien is dat wel het allerbelangrijkste. In de universiteit keken we altijd maar één jaar vooruit. Maar dat kan niet meer, met al die miljoeneninvesteringen. Als je bouwplannen hebt voor 270 miljoen moet je vooruit kunnen denken."

Ook belangrijk: het nieuwe verdeelmodel, UMA. Daar zijn natuurlijk klachten over, faculteiten die roepen dat ze onderbedeeld zijn, maar dat doen ze alle zeven, dus dan denk ik: het zit wel goed. Tenslotte, mijn laatste grote project, het beleid rond de algemene bedrijfsreserves. Die zijn groot binnen de instelling, maar bestuurders kunnen er vaak niet aan. Dus is de vraag: hoe ga je om met tijdelijk overtollige middelen, wie heeft er zeggenschap over. Daar zijn nu afspraken over gemaakt. En dan zijn er nog wat kleinere zaken. We zijn begonnen met een nieuw financieel systeem. En we hebben eindelijk inzicht in het uitgeleende geld. Ook het dagelijks onderhoud van de administraties wordt nu systematisch aangepakt."

Maar was daar de financieel-economische dienst niet voor? Je krijgt hier en daar wel het verwijt je teveel op detailniveau met de bedrijfsvoering te bemoeien.

"De FED beschikt over meer dan het noodzakelijke technische kunnen, maar draagvlak creëren, dat mag je niet van ze verwachten. Daar heb je tweehonderd procent bestuurlijke betrokkenheid voor nodig. Als het hoofd van de FED tegen een faculteitsdirecteur zegt: je moet meerjarenbegrotingen maken, dan draait die zich om met de mededeling dat hij nog wel wat meer te doen heeft. Je hebt bestuurlijke backing nodig om ervoor te zorgen dat de dingen ook werkelijk gebeuren."

Heb je zelf voldoende steun gehad in het college, voldoende ruimte?

Aanzelend: "Rationeel wel, emotioneel lag het soms moeilijk. Kijk, iedereen begrijpt dat het moet gebeuren, maar die financiële zaken zijn niet de core-busi-

Tuinstra

en holes
r nodig
an voor
rij goed,
et meef
e handi-

ort. Ook
hockey
al snel
andere
ts tegen
kant sta
t is psy-
te spoor-
jordelijk
cht niet
egen je-

en heb-
ge-
mpetitie
el acht
zo'n dag
les. Een
ter lang-
ste weg
rtwintig
dus be-

ndelink

Universiteit Maastricht

Tussentijdse verkiezingen 2000 voor dienstraden van het bureau van de universiteit en voor de vijf servicecentra

Op 1 oktober j.l. is de nieuwe organisatiestructuur t.b.v. de ondersteunende dienstverlening in werking getreden. Na een lang proces van voorbereiding is het Bureau van de Universiteit (verder bureau) en zijn vijf servicecentra (Administratief Servicecentrum, Servicecentrum Facilitaire Dienst, Servicecentrum ICT, Studentenservicecentrum en Servicecentrum Universiteitsbibliotheek) tot stand gekomen. Daarmee is ook het moment aangebroken waarop de medezeggenschap binnen de nieuwe beheerseenheden vorm moet worden gegeven volgens het bij medezeggenschap geldende uitgangspunt "medezeggenschap volgt zeggenschap".

In concreto betekent dit dat voor het bureau en voor elk van de te onderscheiden servicecentra een dienstraad (van maximaal 5 leden) moet worden gekozen.

Het College van Bestuur heeft het Centraal Stembureau verzocht om deze verkiezingen zo spoedig mogelijk te laten plaatsvinden. In dit bericht treft u het tijdpad aan dat leidt tot Verkiezingen op donderdag 14 en vrijdag 15 december. De uitslag wordt op 21 december openbaar gemaakt zodat installatie van de raden kan plaatsvinden in februari 2001. Dit bulletin informeert u over enkele belangrijke punten uit de veranderde verkiezingsprocedure. In de komende weken zult u nog meer informatie over de verkiezingen kunnen lezen in de Observant.

Verkiezingsprocedure

De voorbereidingen voor de verkiezingen zijn reeds van start gegaan.

Belangrijke momenten hierin zijn:

- 23 oktober 2000: peildatum kiezersregister
- 30 oktober: toezending verkiezingsinformatie aan kiesgerechtigde medewerkers van de genoemde beheerseenheden
- tot 9 november 2000: verzoeken tot verbetering van het register (per e-mail)
- 14 november 2000: definitieve vaststelling kiezersregister
- 20 en 21 november 2000: kandidaatstellingstermijn
- 22 en 23 november 2000: onderzoek kandidatenlijsten door het Centraal Stembureau
- eind november 2000: toezending stemkaarten aan kiesgerechtigde kiezers
- 28 november 2000: definitieve vaststelling van de kandidatenlijsten
- 14 en 15 december 2000: VERKIEZINGEN
- 21 december 2000: openbare bekendmaking van de verkiezingsuitslag

Veranderingen in de procedure

Bij de eerder gehouden verkiezingen (voor studentleden van de Universiteitsraad en faculteitsraden) in het voorjaar 2000 is de stemprocedure gewijzigd ten opzichte van de procedure die tot dan toe werd gehanteerd. Deze gewijzigde procedure zal ook nu worden gehanteerd. Dit keer is alleen stemmen per persoonlijke opkomst op 14 en 15 december mogelijk. Bij verhindering is het toegestaan om per volmacht te stemmen. De brief die iedere kiesgerechtigde medewerker van de genoemde beheerseenheden ontvangt, bevat hierover nadere informatie.

Op 14 en 15 december 2000 worden stembureaus ingericht op nader te bepalen tijdstippen en plaatsen. Voor zover de informatie nu strekt zal in elk geval gekozen worden voor een stembureau in Randwijk en een in de binnenstad. Over de precieze locatie en tijdstippen wordt u nog geïnformeerd (d.m.v. de stemkaart die u thuis ontvangt en d.m.v. van nadere publicaties in dit blad).

Waarvoor mag gestemd worden?

Elke kiesgerechtigde medewerker van het Bureau van de Universiteit of van één van de vijf servicecentra mag kiezen voor de dienstraad van de beheerseenheid waarin hij/zij een aanstelling heeft. Heeft men meerdere aanstellingen bij verschillende van de genoemde beheerseenheden dan mag men een stem uitbrengen voor elk van de dienstraden die bij deze beheerseenheden horen.

Aktueel

De peildatum voor deze tussentijdse verkiezingen is vastgesteld op 23 oktober. Op die dag moet men als medewerker een aanstelling hebben bij de betreffende beheerseenheid. Belangrijk: Iedereen die op de peildatum een aanstelling heeft bij een van de genoemde beheerseenheden wordt opgenomen in het kiezersregister en ontvangt omstreeks 30 oktober een brief met informatie. Deze brief bevat een uittreksel uit het kiezersregister en geeft aan voor welke raad/raden de medewerker actief en passief kiesrecht bezit. Indien u als medewerker rond 3 november niet in bezit bent van de genoemde brief, dan kunt u vanuit uw eigen unimaas-account per e-mail contact opnemen met het Centraal Stembureau: verkiezingen@griffie-ur.unimaas.nl. Heeft u geen pc ter beschikking dan kunt u persoonlijk contact opnemen met het secretariaat van het Centraal Stembureau.

Als u in de brief onjuistheden aantreft, dan kunt u deze op dezelfde wijze ter correctie voorleggen aan het Centraal Stembureau. De ervaring leert dat in het kiezersregister fouten kunnen voorkomen. Deze kunnen uiterlijk tot en met 9 november hersteld worden. U kunt eventuele onjuistheden (ook weer vanuit uw eigen unimaas-account) melden per e-mail: verkiezingen@griffie-ur.unimaas.nl. Na 9 november kunnen geen wijzigingen in het kiezersregister meer plaatsvinden.

Verdere publicaties in de Observant

Tijdens de verkiezingsprocedure zal op gezette tijden een bericht verschijnen in dit blad. Het verdient aanbeveling de publicaties goed te volgen.

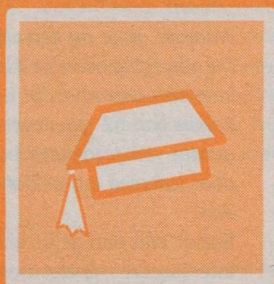
Na de kandidaatstelling naar verwachting 7 december verschijnt een verkiezingsbijlage in de Observant, waarin de kandidaten zichzelf en hun programma kort kunnen presenteren.

Vragen

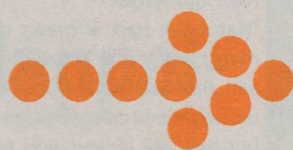
Heeft u vragen betreffende de komende verkiezingen? Gebruik het speciale e-mailadres: verkiezingen@griffie-ur.unimaas.nl. In de communicatie tussen kiezers en Centraal Stembureau wordt zoveel mogelijk gebruik gemaakt van e-mail. Het kiesreglement bepaalt dat daarbij alleen gebruik mag worden gemaakt van het door de instelling verstrekte unimaas-account. Dit om reden van herkenbaarheid en beveiliging.

Een Informatieset over de kandidaatstellingslijsten is (vanaf 1 november) verkrijgbaar bij de Griffie van de Universiteitsraad, telefoon: (38)83166, kamer 2.138 van locatie Minderbroedersberg 4-6.

Namens het Centraal Stembureau,
J. F.H. Reijnders, secretaris

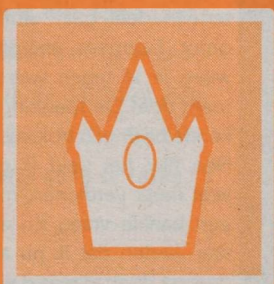

WIL JIJ WERKEN VOOR... 16 MILJOEN AANDEELHOUDERS ?

Ministeriedagen 6 & 8 november

Erasmus Universiteit Rotterdam

Op de Ministeriedagen kun jij je oriënteren in de wereld van de overheid:

12 departementen zullen zich aan jou presenteren!

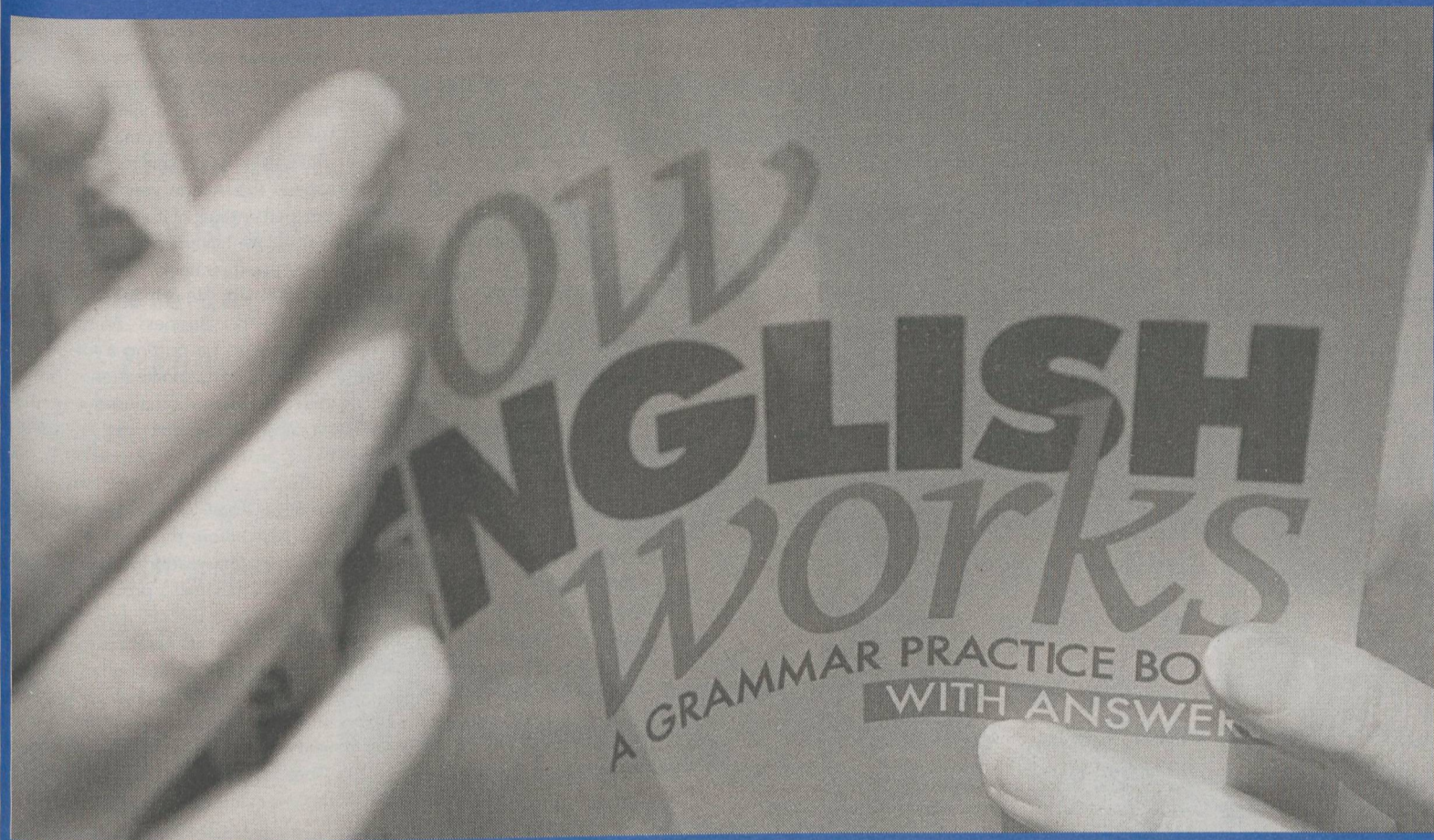
Jij wordt uitgenodigd om je visie los te laten op een van de vele beleidsthema's

Wil jij weten wat de ministeries jou te bieden hebben?

Kom dan naar de Ministeriedagen: 6 & 8 november 2000!!

Schrijf je in...!

Kijk op www.ministeriedagen.nl voor meer informatie over de activiteiten en inschrijvingen

The knowledge of English among students from other countries is not a big problem. See page 11 (photo Philip Driessen)

Last month not on page six

Honorary doctor

A well-known Dutch journalist and publicist H. Hofland is to receive an honorary doctorate from the Universiteit Maastricht because he deals in a clear and critical way with social themes, science and art. Not only Mr. Hofland, but also Prof. H. Barrows will receive an honorary doctorate during the celebrations of the UM's twenty-fifth anniversary in January. Barrows will be honoured because he is the founding father of the Maastricht problem-based learning system. Before the UM existed, the emeritus professor was already using PBL at the McMaster University in Hamilton, Canada.

Zjirinovski

The extreme-nationalistic Russian politician Vladimir Zjirinovski will not be coming to Aiesec's career week at the end of November. The Maastricht department of the international student association wanted to invite him as a crowd puller. But the Aiesec member who was responsible for the invitation, did not quite know who Zjirinovski was and was led on by a speakers agency. When it became clear to the association what the Russian's opinions were, various daily newspapers had already highlighted Aiesec's blunder. Chairman De Ridder even had to account to the rector.

Brian emails

The email message with the subject 'Solidaridad con Brian' that polluted the computers of both employees and students for days last month, causing a great deal of annoyance. At least twenty complaints reached the ICT service centre. Who unfortunately can do very little about sending undesirable email, says deputy-head J. Ruyl. "Email is an open medium and as yet we are not going to impose any restrictions, because then you would also make the normal users suffer."

Rich 'AIOs'

Doctoral candidates at the Faculty of Law at the Universiteit Maastricht are the best paid in the Netherlands. In their first year, they earn about 1,300 guilders more than most doctoral candidates elsewhere. At the Faculty of Law in Maastricht, they receive a starting salary of 4,267 guilders, while other trainee research assistants have to make do with 3,000 guilders. The Faculty of Law pays a lot because of the labour shortage, which makes it more and more difficult to find good researchers.

Entry restriction

Prime Minister Kok's plan to abolish the entry restriction for Medicine did not go down well in Maastricht. At the moment, only 242 first-year students are allowed to start at the UM annually but Kok wants his increase this number because he fears that there will not be enough doctors in the Netherlands in the future. The Maastricht Faculty of Medicine fears that this influx will be the cost of the quality of the study.

Binding study advice victim can stay

Second-year student Stijn Kerskes may continue to study International Business Administration in Maastricht. The Faculty Board had tried to send him away because he and 241 other students of the same year, had failed to obtain enough credits. At the end of last month, Kerskes approached the highest university appeals board, who decided in his favour.

Kerskes received a negative binding study advice because he failed to meet both conditions that the faculty board expects all first-year students to meet since the last academic year. Although his 27 credits meant that he had acquired more than the minimum of 24, the distribution of marks across the various subjects was a problem. For the methodical subjects, he only gained three, whereas it should have been six. According to Kerskes himself, that was because he had a broken ankle, which prevented him for a number of weeks to study during the last block, as he told the appeals board at the end of September.

The faculty felt that the broken ankle was not relevant because the IB student was unable to prove that this was the cause of his failure. Moreover, Kerskes would probably not have passed his last block anyway because he had also failed two of the other method

blocks, pleaded the legal advisor A. Claessens. In doing so, she referred to the results of the educational research which the faculty has been carrying out for years.

But the examination appeals board feels that such a conclusion cannot be drawn. Moreover the board reckoned that there was a clear link between Kerskes' ankle and his not passing the exam. The first-year student was unable to attend most of the fourth block, which was particularly awkward because it consisted of practicals.

Kerskes did not win on all points that he and his lawyer had brought forward at the end of September. For example, the appeals board reckoned that the faculty had made the regulations concerning the binding study advice known in time. Although they should have been quicker to send out warnings to those first-year students who ran the risk of not meeting the standard.

Kerskes is "terribly pleased" with the outcome, but is unsure whether he has enough time to celebrate. In anticipation of the ruling, he had already started on his second year and is in the middle of writing a paper. Also, the faculty may lodge an appeal against the ruling, but Kerskes does not expect that to happen. "My lawyer says that it is 99 percent sure that I will be allowed to stay."

The chairman and secretary of the faculty examinations committee were not available for comments this week.

Jan Buevink

Day of the dead at Economics

On the second of November, there will be an altar for the deceased in the hall of the Faculty of Economics. By means of a small exhibition, Juan Enrique Gutiérrez (20) wants to give his fellow students a taste of Mexican culture. When they think of Mexico, they usually conjure up an image of tequila, mariachis and the beaches of Cancun and Acapulco.

Each year on the second of November, the Mexicans celebrate their day of the dead. They remember the people who are no longer with them. Not because they are dead, but rather because they are living on somewhere else. "It is absolutely not a sad day," explains the exchange student from Toluca, who is here in Maastricht for a year to study International Business. "It is a way to accept death with humour."

The day is the result of a merging of an ancient Aztec tradition and Catholicism, which was introduced in the sixteenth century by the Spanish who conquered Mexico. The Aztecs actually

had a whole month to commemorate their dead.

Now this day is mainly celebrated in the family circle, says Gutiérrez. For those who have passed away, there are special altars with their photographs, their favourite food and drink, flowers, pictures of saints and skulls made from sugar. In the evening, everybody drinks hot chocolate and eats sweet bread. After that, young people go and party. Gutiérrez will take care of the decorating, but the idea for the exposition came from the resident director of the TEC de Monterrey. The representative of this very large Mexican University, with almost thirty different campuses throughout the country, supervises the approximately 34 exchange students. It is not the first time that the Mexicans have tried to display their culture here in Maastricht. On 16 September, they organised a big party in the Guest House to celebrate their national holiday. (JB)

Maastricht students win national drama competition

The solid way of directing, the rhythm, and the timing of 'Echtelijk bed' (Conjugal Bed) were the decisive factors. Technique is what won the Maastricht student drama association 'Alles is Drama' the National Student Theatre Competition (NSTC) in Tilburg last Sunday. The actors themselves had not expected it: they had already left by the time the prizes were awarded. Because there was an exam to be taken the next day. Hence the chairperson of 'Alles is Drama', Hann van Schendel, did the honours on Sunday. Proud, but above all surprised, she accepted the prize of 1,500 guilders. "The play from Groningen was much more accessible, and funny too. We thought that they would win."

The money must be put towards an artistic project, NSTC regulations say.

'Alles is Drama' wants use the money to produce a show of movement. Again directed by Carlo Severdija, who was also the director of 'Echtelijk bed'. In addition, the association is putting on a play especially for foreign students, for the second time this year. This time it will be *The Carpenters*.

'Echtelijk bed' by Sergi Belbel is a bit of a strange story. A couple's stale sex life is supposed to be regenerated by the purchase of a new bed, measuring two by two meters. The initiation of the bed is entrusted to the couple's two friends; a plan doomed to fail. The play is made up of fragments that intertwine. Only at the end does the viewer get to know what it is really about.

Tons van den Bosch

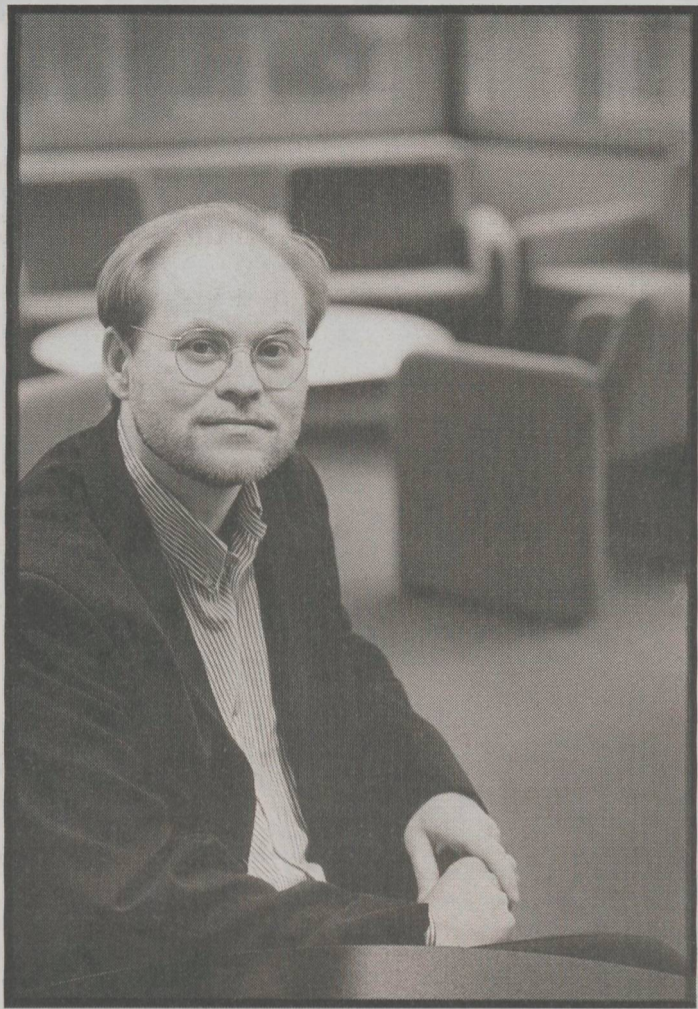
"Faculty wants to change foreigners into Dutch people"

When it comes to exchanging students, the Faculty of Economics is on the right track. But where the internationalisation of staff is concerned, there would appear to be a decline, believes Dr. Sveinn Gudmundsson. Originally from Iceland, he came to Maastricht in 1997, but left for Toulouse at the beginning of this month. In France, he wants to set up a research project that he did not get off the ground here.

When Gudmundsson came to Maastricht, he was especially attracted by professor Geert Hofstee's reputation. This professor emeritus himself, who is the international guru of research on cultural differences, had already left but his inheritance was still standing. The faculty still carries out good research on the behaviour of different nationalities within organisations, reckons Gudmundsson. But the knowledge gained in this research is not applied within the faculty itself.

The main problem, he believes, is that foreign employees simply require more service and the faculty is not capable of providing this. Foreign students can approach the internationalisation bureau with all their queries, but there is no equivalent for foreign employees. When Gudmundsson arrived in 1997, he had to arrange all kinds of practical matters, such as a residency permit, himself and it was much more intricate than he expected. In London, where he had been up until then, he had it all sorted within half an hour. Here, it took him four weeks.

He recently discovered that this has hardly improved, when he had a visiting professor over from Canada for two months. The head of the personnel department was able to help him a little, but he had to find the rest of the information on the Tilburg University website. "I myself would not do it again. It takes too much time. There should be a

Sveinn Gudmundsson (photo Philip Driessen)

single person in the faculty who knows everything. Now everybody has to reinvent the wheel each time."

He brushes aside the objection that foreign employees are capable enough to do it themselves. "When you send students to a foreign country, you expose them to other cultures. But when you bring in foreign employees, you have to adapt yourself. The faculty hardly does so at all. The internal organisation is geared towards changing foreigners into Dutch people. But if you do that, you lose the effect of internationalisation."

The way in which Dutch employees associate with foreigners could also be improved. The two-week intensive lan-

guage course that Gudmundsson received after his arrival, was in fact completely insufficient. Expanding his knowledge as he started to work, was impossible because everybody spoke English to him.

Inadequate knowledge of Dutch can be a real impediment for foreigners who want to be promoted. Because they do not command the language sufficiently, they feel too insecure to be able to take on managerial work. And according to Gudmundsson, that is an absolute necessity in Maastricht in order to climb the ladder. Also, anyone not making promotion, finds that it gets more and more difficult to get money for research and is taken less and less serious by his colleagues abroad who often become professors much more quickly. Good scientists there do not need to wait until a position becomes available. They receive the title of professor when they are ready for it. Their salaries initially remains the same and only rise when a position becomes available.

Setting up research in Maastricht is also more difficult for foreigners than it is for Dutch people. He himself wanted to form a research group on the strategies of airline companies. He did not receive any support from the faculty board. One of the arguments was that it was uncertain whether he would stay in

Maastricht. "What happens if you leave?"

Gudmundsson believes that at this moment there are fewer foreigners working in the faculty than three years ago, when he came. There may be a few more Germans and Belgians. He expects that the faculty may come to regret this in its pursuit to reach the European top. At the very top institutes, the percentage of foreigners is much higher. "We haven't put our toes where they have their heels."

Nevertheless, when he arrived, Economics and Business Administration appeared to be putting a lot of effort into the internationalisation of staff. In 1997, the faculty organised a meeting for all foreign employees in order to make an inventory of problems. Very useful, according to Gudmundsson, but he never heard anything about it after that. Just before the summer holidays he raised the matter with the faculty council. Dean Palm promised to look into it. As yet he still has not had a response, but this hardly surprises him. "Foreigners are not a priority." The policies with regard to that group, Gudmundsson believes, is in sharp contrast with the policies on female employees. "There are too few of them as well, but there is at least a discussion about it."

Jan Buevink

"Personnel department did not have things sorted out either"

Janny de Vries, head of the faculty personnel department, can imagine Gudmundsson's criticism. But according to her, a great deal has improved since she started last November. She arranges residency permits and work permits, social security numbers and tax reductions for every employee arriving from outside the EU. Tax reduction being something she also arranges for the EU nationals, who can start working here much more easily. In the past, this work was left to the secretariats and employees themselves. "The personnel department at

that time did not have things sorted out either." It was so bad even that it was rumoured within the faculty that the personnel department preferred not to employ people from outside the EU because they produced too much work.

Despite the improvements, De Vries expects that foreigners will feel that too little is being done for them. Some of them assume that accommodation will be arranged. She does not plan to do that, although she does provide new staff members with a list of housing corporations: "But then of course you get the follow-up question: what areas are reasonable?"

Foreigners also demand things that are just not a part of the Dutch university culture. Some Americans feel it is strange that the Dutch employees go home at the end of the day. "In America they are used to living on a campus and having their whole social life arranged for them. But the Dutch do not do that." De Vries does try to bring the Americans in contact with each other, so that they can arrange something among themselves. That is as far as she will go. (JB)

Legal rights bureau to challenge high Annadal rents

Even in Maastricht, student rights are violated

The Universiteit Maastricht organised a manifestation last month on youth's rights. This prompted Observant into taking a closer look at student rights. At first sight, everything seems to be organised very well in the Netherlands. But if one takes a closer look, one will see that even here, fundamental rights are violated.

Educational lawyer Erik de Groot feels that the basic rights of Dutch students are well-defined in legislation. The right to take part in education, participating in exams, and the use of facilities such as libraries and computer labs are clear. According to the advisor of the National Student Union, it is not very difficult to go to court if these rights are violated. De Groot knows from experience that students often lack courage to take action. They fear that an accused professor will take revenge at a later stage of their studies.

Even when it comes to rent payments, students hardly ever go to court, as Amos Houben and Murat Alcilic of the Maastricht Student Legal Bureau know. The bureau, which has existed for three years, has dealt with a total of 130 cases of which three lead to an actual lawsuit. Mediation is often enough.

According to these two law students, the rights of tenants are properly protected. Yet they still see a great deal of injustice in Maastricht, which they want to tackle. One example is the way commercial accommodation bureaux charge mediation costs that are too high. Sometimes a whole month's rent, whereas this is not allowed to be more than 165 guilders. The two students would also like to challenge the high rents at Annadal (from 405 guilders inclusive for a double furnished room to 920 guilders for a furnished apartment). But the foreign students in the Guest House do not appear to see any point in it. "We hung some notes up offering of our help," says Alcilic. "But we received no response whatsoever."

Human rights lecturer Fons Coomans reckons that there is something even more fundamentally wrong with Dutch student rights. Like for example the annual rise of tuition fees, which is contrary to an international treaty in which the Netherlands and other countries stated that they would strive towards the introduction of free higher education.

In 1998, Coomans and the student union ISO, presented this injustice to the

UN committee in Geneva. The committee subsequently rapped the Dutch government's knuckles. But in the meantime the case just fizzled out. Members of the House of Parliament questioned the Minister of Education, who simply answered that he did not share the concern of the committee. That was the end of that.

According to Coomans, the Dutch government violates even more the international rights, such as the right to education. This implies that also people who are in a country illegally have a right to study. The Dutch government has limited this right. Anyone who is here illegally, only has a right to education until the age of sixteen.

Coomans reckons that the Universiteit Maastricht cannot refuse those who are here illegally. According to Werner Engels of the Student Service Centre, the institute feels differently about this. Foreigners without proof of legitimate residency may not attend the university.

Judith Maas

For more information: Student legal rights bureau (3883306).

The editor reserves the right to edit or not publish letters. Letters without name and telephone number will not be published

Evening classes

In the article 'avondonderwijs' (evening classes, Observant no. 4), the author asserts that students and tutors are not very inclined to take part in evening classes. The course production and logistics by Dr. Semeijn, however, shows that there is a great demand for group sessions in the evenings: a fifth of all students chose these groups. Students choosing a course at that time do so consciously, and the high level of knowledge and expertise present in these groups reflects this. Evening classes have tremendous advantages over regular hours. Not only can the session take place in the main building, but also rooms with the best equipment are available at these times. If the information system for students

(ISS) allowed students to subscribe to evening classes for more blocks, the true demand for evening hours would become apparent. The current situation simply negates the issue and does not acknowledge the fact that students will not only become used to teaching in the evening hours but will demand it from the university.

Already, many students have approached Dr. Semeijn for evening classes for the upcoming block periods. Evening classes will become more prevalent throughout the University of Maastricht as the administration will need to make better use of the current facilities and respond to student demands.

Ruediger Bruss,
third-year student of IB

Few problems with foreigners' command of English

"One can manage"

Dutch students who share the same tutorials as foreigners, frequently complain about it: the knowledge of English among students from other countries is sometimes quite poor. In particular when they are from the Mediterranean area or from the Far East.

But according to Frank van Dun, it is not a big problem. For years, he has been teaching the block *Philosophy of Law*, which attracts a great number of foreigners. "Of course there are people who speak English better than others, but the same applies to the Dutch." And if anyone has any trouble with it, then that is Van Dun himself. "If their English is poor, they will say very little in the group so that is not a problem. If they do say something, then I will sometimes have to summarise it. But if they also write badly, then I am the only victim. But it is never a case of me not understanding their texts." Van Dun notices a difference between the students who are from Northern Europe and those from Southern Europe, where they are usually not as proficient in foreign languages. This year, it is better than I anticipated. Nearly one third of the approximately thirty students in his tutorials is from a Mediterranean country. This has not posed any problems yet. "Although maybe I have been in contact with various kinds of English so often that I have become used to it." Marijke van Hoof has not had any complaints yet either this year. But the head of the internationalisation bureau cannot say that the level is good. She carefully formulates, "One can manage". In particular the language proficiency of the Spanish often leaves much room for improvement. Every year, approximately one hundred exchange students take one or more courses in English at the Faculty of Law. To understand the language is the responsibility of their home universities. In the four years that Van Hoof had been head, she has only once received students with whom she could do

(Illustration Simone Golob)

nothing at all. Those three were sent back immediately. Their university received an angry letter. The responsibility for the level of English of the approximately 350 exchange students at Economics and Business Administration also lies with their own universities. In addition, for two years now, the faculty has also been sending a kind of test to all potential exchange students to enable them to assess for themselves if their English is good enough. This is not a one hundred percent guarantee, say Lyan Ploumen and Julienne Erckens of the internationalisation bureau. Each semester, there are on average two or three students whose level of English is insufficient. They are given one and a half months to brush up on their English at their own expense. "Usually they drop a sub-

ject in their first block and take private lessons," says Erckens. That sometimes costs a lot of money, but it is often successful. It has to be: "Otherwise they will be sent back." This has only happened once so far. But for the Spanish guy concerned, there were also other reasons. Ploumen's experience is that foreign students sometimes underestimate the importance of a good command of English. In their own country, they are used to going to lectures in large lecture halls with hundreds of others. Here, they are in small groups and are expected to actively participate in the discussions. That is probably why the requirements are stricter for foreign students who wish to take a full study programme in English in Maastricht. At any rate for those who are from outside the Euro-

pean Union. They must first take a TOEFL test (Test of English as a Foreign Language). For EU students, the university works on the basis that their English is by definition sufficient. Ploumen would also like to introduce the TOEFL test as an obligatory test for exchange students. "Nearly all our partners in the US request it if we send someone there. Moreover, it would fit in with our pursuit of an improved quality control. We want the standards of our tutorials to remain good." Yet she does see quite well that such a test provides no absolute certainty. "It does not provide a guarantee that they will be capable of participating well in the tutorials. This applies in particular to the Asian students. Writing and reading is okay, but speaking and understanding remains difficult." An added difficulty is that students from certain

cultures are not at all used to active discussion. "If you were to put a girl from Bangkok in a group with Americans and a few men from Tragos, then she would first get the fright of her life." According to Ploumen, the problem of some having an insufficient command of English is certainly not just a problem with exchange students who come to Maastricht. "Our students go around whining about the quality of English that the foreigners in their tutorial group have, they themselves are just as guilty." Certainly the approximate 65 who go to Spain and the 15 that go to Latin America often underestimate the difficulty of the language. "We receive complaints about them time and time again."

Jan Buevink

Integrate

'Maastricht' has become a household name since the (in)famous Treaty. Pronounced 'Mastritsjt' by some barbarians (notably the French and Brits), most Europeans now know that our town has something to do with the free transfer of people, capital and goods within and between the member states of the European Community.

The head honchos of what used to be the 'Rijksuniversiteit Limburg' decided to capitalise on that brand name, and renamed our Alma Mater 'Universiteit Maastricht'. And before you know it, we'll be part of a Transnational University Limburg (TUM) crossing borders between Dutch and Belgian Limburg. TUM! I don't make this up: it'll happen. I'd urge the head honchos to start thinking ahead further than the TUM: why wouldn't we set up the EUM - European University Maastricht?

That thought occurred to me last week when I was attending a meeting at the Gouvernement, the Dutch Limburg provincial headquarters. The gathering brought together academics and politicians from the 'Euregion', that is, people from Flanders and Dutch Limburg, Walloon Liège, and German Northrhine Westphalia. We were speaking about the need for a Euregional health policy.

Cycling home I got wondering. Two issues started to obsess me. The first had to do with science. Science, as you know, is a highly codified enterprise. In the health sciences, most indicators (think of things as morbidity - a measure for occurrence of disease - and mortality) seem well-standardised. But during the presentation of one of our neighbours, the MEMIC representative whispered in amazement in my ear 'How can they do that? They take the wrong population cohort!' Apparently, even standardised indicators may differ between Heerlen, Aachen, Eupen and Diepenbeek....

Second, there was the language issue. Some of the presenters did their thing in English, others just used their own language. And though everybody was very polite and attentive, the Walloon delegate required simultaneous translation for words uttered other than in French, and most Dutch representatives eventually found it easier to speak in German.

Good: this is why we need a EUM (pronounce: yoom). If we really want to further European integration (and the will was there, in the Gouvernement) we need to find more common ground. Joint training and research (and not just the exchange of points of view) to me seem essential in finding that common ground. Let's run for the subsidy coffers in Brussels. This is a plan that can't be beaten!

Eve

The Skulls of director Rob Cohen

Pretentious and silly secretiveness

The Skulls (photo Paradiso)

★★
Most of his fellow students are spoiled children with rich parents. Luke McNamara (Joshua Jackson), an orphan, is not. He is a go-getter who has several jobs in order to pay for his study. The rest of the time, he spends at the training base of the rowing club. Each year he rows his university to first place. It earns him an honourable proposition: he is allowed to become a member of *The Skulls*.

According to the opening titles of the

thriller of the same name by director Rob Cohen, *The Skulls* is the most influential secret society in the United States. Its members are important people - three presidents supposedly belong to it, although their identities remain unclear - who joined the society when they were students. Everything about such a club is a secret; even your membership should be kept a secret. Having joined, Luke and the other new members receive a lot of money, a nice sports car and a new girlfriend at each party. Of course eventually it turns out that it is not as great as it initially ap-

pears. Behind the facade of tailored suits, fancy cigars and expensive cars, hide sneaky judges and senators who are constantly trying to take each other for a ride.

When Luke discovers that his best friend was killed by members of *The Skulls*, he becomes entangled in a world governed by corruption and nepotism. The police, the hospital, and the courthouse: there is a member of the club everywhere, nobody can be trusted.

Luke's struggle with the society is nothing more than an exciting adventure.

The only winning card that director Cohen has, is the mysterious aspect of the societies. Whether they exist or not, left to the viewers' imagination.

'A drama that is as pretentious as it is absurd', *de Volkskrant* describes the film aptly. Which does not take away from the fact that *The Skulls* is a must for those who like an easy film - slumped in one's chair, with popcorn and one's brain switched off.

Roel Willer

New Limburg Museum also accessible for foreigners

Zapping through the centuries in Venlo

First you smell the aromas of a Roman market, then you listen to the story of a mediaeval farmer, upstairs you can look into the refrigerator of people long dead. The brand-new Limburg museum in Venlo often presents the history of the inhabitants of the southern-most province of the Netherlands presented in a surprising way.

For many inhabitants of the North Limburg town Venlo it was a bit of a shock, says the spokesman Sef Derx. And even today the museum, which was

opened in September, is not to everybody's liking. The building is very prominent. The colossal redbrick wall irrevocably attracts the attention of everybody who looks into the town from the station. "Where the city wall used to be, there is now the long facade of the museum," Derx clarifies the link with the past. By including a nearby petrol station from 1933 (the oldest in the Netherlands) in the building, the architect Jeanne Dekkers exploited the location to its fullest.

Just like the exterior, the interior is also eye-catching: when you enter, it is especially the floating steel staircase, but during the visit it is the non-traditional set-up of the museum. With as few showcases as possible and hardly any explanatory text, Limburg's 'history, traditions and trends' are displayed. Derx explains about the set-up. The elongated corridor is a kind of journey through time and the individual rooms are time capsules. Each room deals with a different period

or theme, from prehistoric times until the present. The focus is always on people, with their typical habits and many utensils. The presentation is exuberant. In the hall that concentrates on the theme of religion, the interior is of a church, while the hall dealing with eating habits has fully fitted kitchens. Especially attractive is the regular recurrence of the use of audio-visual fragments, which are both in Dutch and German. For example, you hear a family arguing at their father's deathbed about the imminent inheritance, and the river Maas tells of its perception of the history of Limburg in the so-called historoscope: a circular hall in which the whole wall serves as a film screen.

All these things together make the museum great fun, but also decreases the historical depth. Only occasionally, the historical context of objects is explained. This informal approach was a conscious choice, Derx explains. "Look at it as zapping through the museum.

Whatever appeals to you, you look and take the memory away with you. Visitors of the museum will not get answers to such questions as what a typical Limburg man looks like or what is typically characteristic of Limburg. That is not what the museum wants and that is also not possible. Until 1850 the province was not a unity and after that trends seemed to be on a national or global level rather than a provincial one. But all stereotypical 'Limburg characteristics' are highlighted, such as civil militias/shooting clubs, brass bands, alec, coal mines, 'vlaai', 'zuurvees', and carnival.

Roel Willer

Limburg Museum, Keulsepoort 5, directed across from the 'NS' train station Venlo (about one hour travelling from Maastricht, changeover at Roermond). Through Sun.: 11.00 - 17.00 hours. Entrance fee f9. - Info: www.limburgmuseum.nl

**Het Bestuur van de Kon. Ned. Ver. E.H.B.O.,
afdeling Maastricht**

secretariaat Heerder Groenweg 39, 6224 JL Maastricht,
tel. 3622245 zou graag in contact willen komen met artsen of
bijna artsen (5e / 6e jaars studenten Geneeskunde) die, samen
met een praktijkdocent, op populair-wetenschappelijke wijze de
kennis van EHBO aan leken willen overbrengen.

Voetbalmaandblad Johan zoekt studenten die zich
bezig houden met voetbalgerelateerd
onderzoek (stage, scriptie) en journalistieke
ambities hebben.
Schriftelijke reacties:
Hoofredactie Johan
Debbemeerstraat 25
2131 HE Hoofddorp

**de DRUKKER heb ik al,
nu mijn PROEFSCHRIFT**

datawyse
boek- en grafische producties
uitgeverij universitaire pers maastricht

e-mail: info@datawyse.nl www.promotiewijzer.nl
becanusstraat 13, 6216 bx maastricht, tel (043) 3545100, fax (043) 3545109

**Ondernemerscafé Universiteit Maastricht
Bureau Holding en Kennistransfer
Woensdag 25 oktober a.s. van 13.30 uur tot 18.00 uur
Locatie: Bonbonnière, Achter de Comedie 1**

- 13.30 uur Ontvangst
 - 13.45 uur Inleiding door de heer ir. H. Fekkers,
Directeur Bureau Holding en Kennistransfer
www.note.nl.
 - 14.00 uur Presentatie door dhr. Bob Kohlen,
mede-directeur www.note.nl,
vierde jaars student Internationale Bedrijfskunde
"Yagua Food for mind and mood";
 - 14.30 uur Presentatie door dhr. drs. P.Vaessen,
directeur Yagua Bio Active Drink,
(oud-student Hogere Hotelschool te Maastricht)
Pauze
 - 15.00 uur **"Kennisintensief Startersbeleid"**
 - 15.10 uur **Liof Industriebank NV.**
Presentatie door drs. J. Vossen, starterscoördinator
 - 15.30 uur **"Web Bridge Society BV"**
door Jeroen Trienes, mededirecteur Web Bridge Society
BV, mededirecteur van Pyx Interactive en vierdejaars
student Kennistechnologie
 - 16.00 uur **drs G. Rietjens,**
Ontwerper van innovatief en efficiënt schoeisel voor
triatlonatleten, werkzaam bij de Faculteit Gezondheids-
wetenschappen, vakgroep Bewegingswetenschappen
 - 16.30 uur **Kick off van New Venture 2000/2001,**
ondernemingsplanwedstrijd,
Presentatie door de Baak Management
 - 17.00 uur Afsluiting en met aansluitend borrel
- Studenten en medewerkers, geïnteresseerd in het zelfstandig ondernemerschap
zijn bij deze uitgenodigd en van harte welkom.

**WASMACHINE
HUREN!**

0800-
0220202

Studenten huren
hun wasmachine bij:

**SPLASH
LEASE**

Internet: www.splash.nl - E-mail: info@splash.nl

JE EIGEN BEDRIJF?

DE ONDERNEMINGSPLANWEDSTRIJD NEW VENTURE 2001 IS DE EERSTE STAP OP WEG NAAR
EEN SUCCESVOL EIGEN BEDRIJF. HET IS EEN UNIEKE KANS OM JE INNOVATIEVE IDEE TE ONT-
WIKKELEN TOT EEN SUCCESVOL ONDERNEMINGSPLAN, ONDERSTEUND DOOR COACHES UIT
DE TOP VAN HET NEDERLANDSE BEDRIJFSLEVEN. DE WEDSTRIJD BESTAAT UIT DRIE RONDEN.
IN DE LAATSTE TWEE RONDEN IS ER UITGEREIDE BEGELEIDING BESCHIKBAAR MET
COACHING, SEMINARS EN FEEDBACK VAN DE JURY.

1 HET IDEE OKT → NOV → DEC → 10 X f1.000,-	2 DE HAALBAARHEIDSTEST JAN → FEB → MRT → 10 X f2.500,-	3 HET ONDERNEMINGSPLAN APR → MEI → JUN → 2 X f10.000,- & 3 X f50.000,-
--	--	--

DEADLINE EERSTE RONDE: 16 NOV 2001

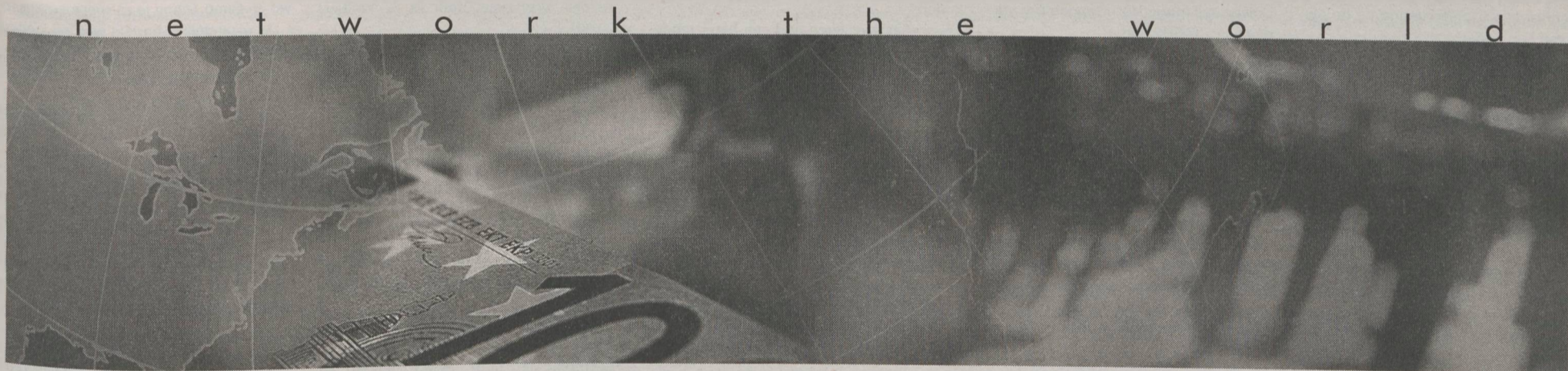
VOOR MEER INFORMATIE OVER (GRATIS) DEELNAME AAN NEW VENTURE 2001:
VRAAG DE DEELNAMESET AAN OP WWW.NEWVENTURE.NL
OF BEL 0900-202 05 99 .act#

ondernemingsplanwedstrijd
NEW VENTURE 2001
DE ONDERNEMINGSPLANWEDSTRIJD NEW VENTURE 2001 IS EEN INITIATIEF VAN MCKINSEY &
COMPANY EN WORDT GEORGANISEERD DOOR DE BAAK MANAGEMENT CENTRUM VNO-NCW.

Rijles
Versnelde opleidingen,
diverse mogelijkheden.

skr **BOVAG**

erkende
rijkschool
Ed Godding
Zeer hoog aantal
eerstgeslaagden.
Info: 043-3541330
www.edgodding.nl

Opportunities in Investment Banking

Morgan Stanley Dean Witter is a global financial services firm and a leader in securities, investment management, credit services and electronic brokerage.

We are looking for outstanding candidates to join us in leading our industry through this century. Take the time to explore our website and learn about Morgan Stanley Dean Witter and the world of opportunities that we offer.

We are looking for graduates who have achieved excellence during their academic life and will continue to strive for excellence in their personal endeavours. Morgan Stanley Dean Witter distinguishes itself with the same qualities it requires in its employees - integrity, innovation, performance and teamwork.

Morgan Stanley Dean Witter have the resources, the rewards and the environment (fast paced and stimulating) to make it right for you. We need the great minds and innovators to get it right for us.

Ready? Apply now through our on-line application:
www.msdcw.com/career/recruiting

Students applying from Dutch Universities should submit their application on-line, before November 11th, 2000.

If any of your queries are not covered by the information on our website, please contact: Adriaan Wessels (adriaan.wessels@msdcw.com) or Maaïke Van der Schoot (m.van.der.schoot@msdcw.com) from our **Dutch Recruiting Team.**

**MORGAN STANLEY DEAN WITTER
INVESTMENT BANKING**

Careers in Investment Banking start @msdcw.com/career/recruiting

Morgan Stanley Dean Witter is an Equal Opportunity Employer committed to workforce diversity. Morgan Stanley Dean Witter is a service mark of Morgan Stanley Dean Witter & Co.

Vacatures Ko-beraad

2 Studentleden voor de stageplanningsgroep KNO
 2 Studentleden voor de stageplanningsgroep Interne geneeskunde.
 De stageplanningsgroepen komen bijeen om o.a. de hoofdlijnen te bespreken van het betreffende co-schap en het bewaken van de kwaliteit van deze stages.

Lezing osteopathie

De CCG (Commissie Complementaire Geneeswijzen) van M.F.V. Reflex organiseert op donderdagavond 26 oktober (19.30 - 21.30uur) in de groene zaal een lezing over osteopathie. Osteopathie is een vorm van manuele geneeskunde die zich bezighoudt met structurele en mechanische problemen van het lichaam. In de U.S.A. is osteopathie al een reguliere geneeswijze, in Nederland (nog) niet.

Kaartjesverkoop start dinsdag 24 oktober. De kosten van de kaartjes zijn f2,50 voor Reflex-leden en f3,50 voor niet-leden. Heb je nog verdere vragen, stuur een mailtje naar CCGgeneeskunde@hotmail.com en we zullen dit zo snel mogelijk voor je beantwoorden.

GEZONDHEIDS- WETENSCHAPPEN

Voor kopij: L. Hagens-Hoogsteder, Fac.Bur niveau 1, UNS50, tel. 3881851, voor woensdag 12.00 uur.

Spreekuur Bureau Onderwijs GW

Het spreekuur van Bureau Onderwijs is van maandag t/m donderdag van 10.00-11.00 en 15.00-16.00 uur. Op de vrijdag van 09.00-10.00 uur en 13.00-14.00 uur.

Blokboeken, literatuurklappers, M&S boeken zijn verkrijgbaar bij de Copyshop op de UNS50.

Spreekuur Bureau Internationale betrekkingen

Openingstijden iedere dinsdag en donderdag van 10.00-11.00 en van 15.00-16.00 uur.
 Op de volgende data vervalt het spreekuur Internationale Betrekkingen Gezondheidswetenschappen 24, 26 en 31 oktober.

Stage patiëntenbejegening St. Elisabeth Ziekenhuis Tilburg

Student GVO, Zorgwetenschappen, BEOZ
 Onderwerp: Onderzoek naar de patiëntenbejegening in het St. Elisabeth Ziekenhuis te Tilburg. Onderzoeksstage voor de duur van een half jaar. Inhoud: literatuuronder-

zoek, afnemen onderzoek, analyse gegevens en het doen van aanbevelingen als mede publicatie van de onderzoeksresultaten. Toelichting: het St. Elisabeth Ziekenhuis staat bekend als een high tech ziekenhuis dat kwalitatief hoogwaardige zorg levert. Vraag is nu: hoe staat het met de patiëntvriendelijkheid, de patiëntenbejegening. Ingangsdatum: zo spoedig mogelijk. Voor nadere informatie kan contact worden opgenomen met prof. dr. H. van den Borne, Tel: 043-3882414/06

Carriëredagen FdGW

De Faculteit der Gezondheidswetenschappen organiseert op 14 en 15 november de Carriëredagen. Deze dagen worden georganiseerd ter ere van het twintigjarig bestaan van de faculteit en vinden plaats in het congressentrum MECC te Maastricht. Op deze dagen worden GW-studenten

uitgenodigd om activiteiten bij te wonen die betrekking hebben op het starten van een loopbaan in het algemeen en in het bijzonder binnen het werkveld van de afstudeerrichtingen. Op 14 november wordt het programma om 10.30 uur geopend met een inleiding door de decaan van de FdGW en een voordracht van Frans Meijers (Meijers Onderzoek & Advies, (studie)loopbaanbegeleiding). Het middagedeelte start om 13.30u en bestaat uit een groot aantal loopbaangerichte workshops.

Op 15 november worden presentaties gehouden door medewerkers van organisaties binnen het werkveld van Gezondheidswetenschappen. Voor iedere differentiatiestroom zijn er van 10.30-12.00 twee presentaties. 's Middags zijn er voor elke afstudeerrichting drie presentaties gepland. Enkele bedrijven houden individuele gesprekken. Tevens is er 's middags een informatiemarkt. Meer informatie vind je op de website: www.facburfdgw.unimaas.nl/20jaar

Afstudeerstage orgaandonatie

In het kader van het project 'de ontwikkeling, implementatie en evaluatie van een voorlichtingsprogramma over orgaandonatie voor scholieren' zoekt de Capaciteitsgroep Gezondheidsvoorlichting studenten die in het kader van hun afstuderen een stage wil uitvoeren. Het doel van deze stages is het testen van de effectiviteit van een aantal interventies, gericht op het verschaffen van informatie over orgaandonatie en registratie, op verschillende middelbare scholen. Ben je geïnteresseerd of wil je meer informatie over deze stages, dan kun je contact opnemen met Astrid Reubsat, capgroep GVO, 043-3884005, e-mail: a.reubsat@gvo.unimaas.nl.

PSYCHOLOGIE

Voor kopij: Y. Mordang/W. Schipper, Bur. Psych., UNS 40, tel.:3881886, voor vrijdag 12.00 uur.

Schrijfonterwijs IIa

In tegenstelling tot eerdere berichtgeving is de uiterlijke inleverdatum voor het werkstuk op **maandag 20 november** a.s. Studenten dienen een hardcopy persoonlijk in te leveren op kamer 4.761 (Uns 40) en ook diezelfde dag een elektronische versie te versturen (zie hiervoor studiegids p.53). In week 47 t/m 49 is er voor iedere onderwijsgroep (van blok 2.3) een presentatiebijeenkomst ingeroosterd, waarin iedere student zijn/ haar werkstuk dient te presenteren.

Openingstijden Bureau Onderwijs

Bureau Onderwijs is wekelijks geopend op de volgende tijden: Maandag t/m donderdag van 10.00-11.00 u en van 15.00-16.00 u; op vrijdag van 10.00-11.00 u. Zodra de Onderwijsbalie klaar is worden alle spreekuren daar gehouden en niet meer zoals afgelopen jaar gebruikelijk is geweest op de 5e verdieping.

Stages

Stagecoördinator: Wijnand Raaijmakers, 4.777A; tel 3881880; email: w.raaijmakers@psychology.unimaas.nl
Spreekuur: iedere dinsdag van 13.00-14.00 uur, intekenen bij kr. 4.777A. Daarbuiten na telefonische afspraak tel. 3881880.

Lustrum

Vrijdag 27 oktober viert de FdP haar eerste lustrum. Deze dag is onderwijsvrij.

Jaar 4/5 extra herkansingen

Extra herk. DELPHI (99/00), wo 25-10-00 16:00-18:00 uur, deb1-0122.
 Extra herk. STAT3B (99/00), ma 04-12-00 13:00-15:00 uur, deb1-0122

Raadpleeg regelmatig de roosterborden tegenover de postvakjes in de gang op de begane grond. Zo mis je geen informatie over roosterveranderingen, toetsuitslagen etc.
 Controleer ook regelmatig je e-mail. Heb je e-mailadres van het secretariaat niet? k.knoops@psychology.unimaas.nl.

Examenadministratie

De examenadministratie van bureau onderwijs is van 16 oktober tot en met 20 oktober gesloten

TU/e technische universiteit eindhoven

Informatiedag nadoctorale ontwerpersopleidingen
Master of Technological Design

Auditorium TUE
 aanvang 12.00 uur
 informatie & aanmelding
 e-mail: voorlichting.sai@tue.nl
<http://www.sai.tue.nl>
 (040) 247 24 52

Extra programma
IPPS, LMS en ICT
10.00 - 11.45 u.

In verband met programma max. 1 opleiding aankruisen, met uitzondering van IPPS, LMS en ICT (max. 2)

2 november

De tien MTD opleidingen van de Technische Universiteit Eindhoven sluiten aan op de behoefte van het bedrijfsleven en bieden een vliegende start voor je carrière.

- Fulltime, 2-jarig betaald studeren (±f 3.100,- bruto p.m.)
- Grote praktijkopdracht
- Extra aandacht voor teamwork en niet-technische vaardigheden
- Selectie aan de poort (ingangsniveau academische graad)

Aanmeldingsbon **Ja, ik wil de Informatiedag op 2 november 2000 bijwonen**

Voornaam	Achternaam	M/V	Je kunt de bon opsturen naar: Stan Ackermans Instituut - Antwoordnr. 513 - 5600 VB Eindhoven (postzegel niet nodig). Je kunt je ook telefonisch of via e-mail aanmelden. Als je van elders naar Eindhoven komt, krijg je je reiskosten voor openbaar vervoer vergoed.
Adres			
Postcode	Plaats		
Telefoon			
Universiteit			
Afstudeerdatum	Richting		

Ik wil graag 's middags een bezoek brengen aan de opleiding:

☐ Architectural Design Management Systems	☐ Mechatronic Design	☐ Helaas, ik kan niet komen, maar ontvang graag aanvullende informatie over de aangekruiste opleidingen
☐ Intelligent Products and Production Systems	☐ Process- and Product Design	☐ Ik ontvang graag een uitnodiging voor de volgende informatiedag
☐ Physical Instrumentation	☐ Software Technology	
☐ Information and Communication Technology	☐ User-System Interaction	
☐ Logistics Management Systems	☐ Mathematics for Industry	

/ stan ackermans instituut, centrum voor technologisch ontwerpen

Dancefreaks blijven weg op marathon in Nightlive

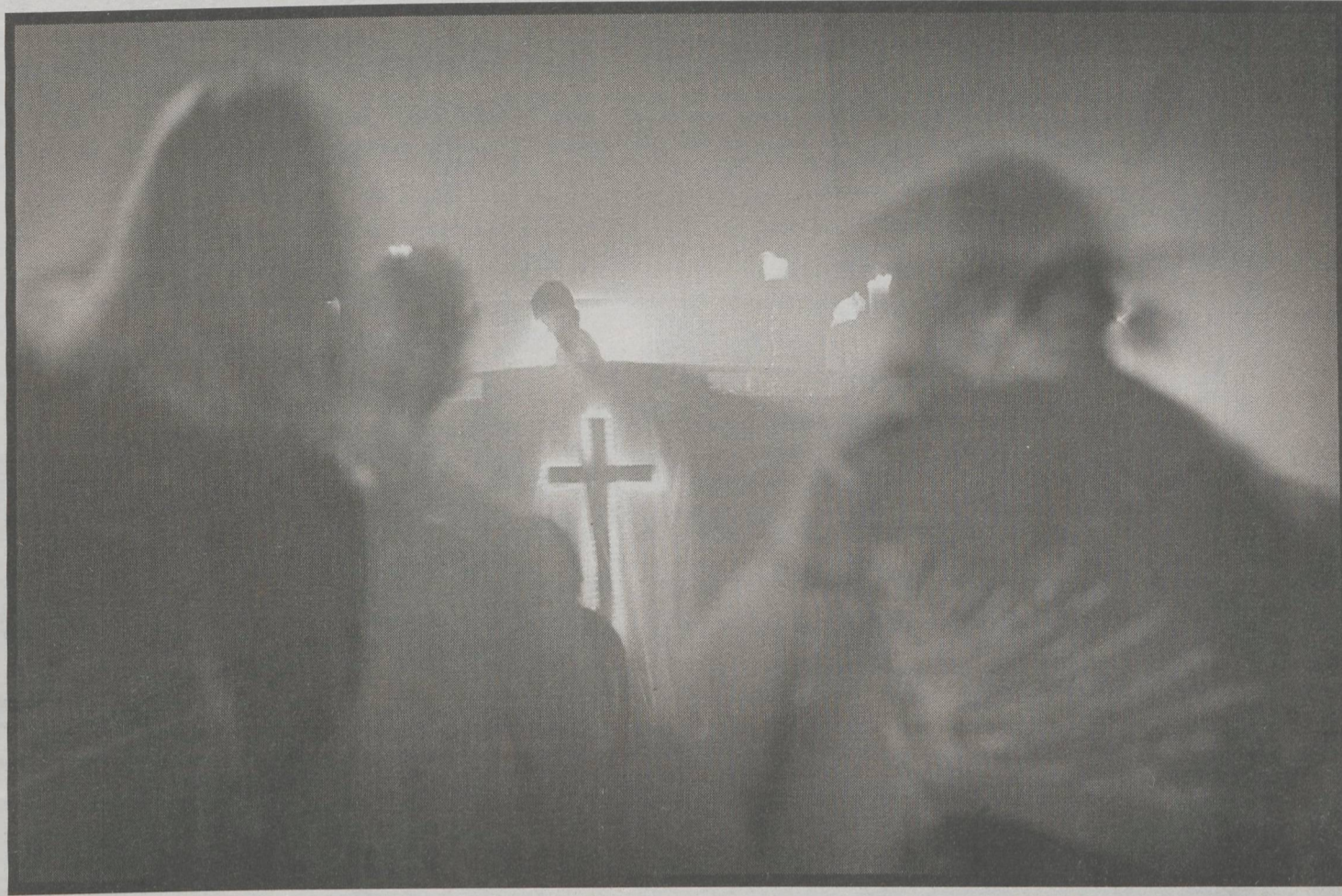
De organisatie van discotheek Nightlive zag het al helemaal gebeuren: dancefreaks die 24 uur lang uit hun bol gaan. Maar deze droom spatte al snel uiteen toen vijf uur na aanvang slechts een handjevol bezoekers zich aan de deur had gemeld.

Het was voor het eerst dat discotheek Nightlive - de omgebouwde kerk - een 24-uur durende dansmarathon organiseerde. Het festijn begon vrijdag om twaalf uur 's middags en eindigde zaterdag om dezelfde tijd. De organisatie had twaalf top-DJ's weten te contracteren, waaronder Erick-E, Jurgen en 100% Isis.

Wie van plan was om vanaf de aftrap volledig uit zijn dak te gaan, kwam bedrogen uit. Sterker, tot het begin van de avond waren de bezoekers op één hand te tellen. De eigenaresse van Nightlive, Rivka Wehrens, reageert teleurgesteld: "We hebben er in ieder geval van geleerd. Een 24-uurs dansfestijn werkt niet."

Later op de avond druppelden de dancefreaks langzaam binnen. Op het hoogtepunt van het feest, rond drie uur 's nachts, waren er zo'n zeshonderd mensen. Weinig, voor een discotheek die volgens de organisatrice op een drukke vrijdagavond ruim duizend stappers verwelkomt.

Studenten waren er nauwelijks, terwijl Wehrens daar wel op had gehoopt. Te meer omdat de herfstvakantie afgelopen weekeinde begon. Was de toe-

100% Isis zweept de zaak op (foto Philip Driessen)

gangsprijs van 55 gulden niet erg hoog voor de gemiddelde studentenportemonnee? Wehrens: "Achteraf gezien was het misschien inderdaad te duur. Maar als je kijkt naar de randstad, daar worden dergelijke prijzen al voor vijf DJ's betaald." Toch is Nightlive van plan om in de

toekomst meer dansmarathons te verzorgen. Wehrens: "Het was een experiment: 24 uur bleek te lang, dus nu proberen we twaalf uur. Bijvoorbeeld van tien uur 's avonds tot tien uur in de ochtend." De samenstelling van de muziek zal ook worden aangepast. Nu werd er overdag trance en club ge-

draaid en 's nachts vooral techno. "Dan zullen we kiezen voor één specifieke stroming. Uiteraard zal de toegangsprijs lager uitvallen."

Het feest was voortijdig ten einde, rond acht uur 's ochtends strompelden de laatste bezoekers naar buiten. Weh-

Glaskunst in Galerie A1

Kijvende wijven in geel en oranje

Bij de ingang hangt een transparante holle 'fallus' aan het plafond.

Links en rechts staan soortgelijke vormen op een sokkel. Ze ogen heel kwetsbaar, terwijl de twee felgeel

en oranje objecten even verderop, een stuk robuuster zijn. Ze horen duidelijk bij elkaar: ze buigen naar

elkaar toe en stoten elkaar op andere plaatsen af. *Kijvende wijven*, luidt de werktitel.

korte tijd met kunststoffen gewerkt. Na allerlei omzwervingen kwam hij via Engeland en Portugal uiteindelijk in Spanje terecht. In Barcelona ontdekte hij het glas. Hij maakte zich de vaak moeilijke technieken eigen en reisde toen op aanraden van een Praagse professor, naar Praag.

"In Oost-Europa is veel meer belangstelling voor glas dan in Nederland", vertelt Willems, wiens werk in diverse Oost-Europese musea te zien is. "In Nederland is de glaswereld een klein gesloten wereldje. In de belangrijkste op-

leiding in Amsterdam ligt de klemtoon op vormgeving. De techniek is ondergeschikt en wordt overgelaten aan de glasblazers en technici, die het kunstwerk moeten uitvoeren. Terwijl materiaalkennis voor een kunstenaar toch belangrijk is, zodat je weet wat je wel en niet met het materiaal kunt doen."

Bijzonder aan het werk van Willems is de combinatie van kristal met metalen, zoals lood en aluminium. Beide materialen hebben een andere stollingscoëfficiënt zodat een juiste temperatuur bij de verwerking van levensbelang is. Het

glas is immers barstgevoelig.

Aan Willems' objecten werken zo'n vijf tot zes mensen, waaronder glasblazers en technici die de ovens stoken en alles op de juiste temperatuur houden. Glasblazen heeft hij vroeger ook zelf gedaan, nu laat hij dat over aan anderen. Hijzelf bepaalt uiteraard wel de vorm, de kleur en de "huid" van het werk.

"Terwijl ik bezig ben, ontstaat de vorm. Ik denk er niet van tevoren over na. Je kunt zo'n vorm ook niet vooraf bedenken, want het komt altijd anders uit de

oven dan je verwacht. Het zakt wat in, het krimpt hier en daar wat. Je kunt een kunstwerk pas beoordelen als het afgekoeld is en zijn definitieve vaste vorm heeft gekregen."

Marianne van der Bolt

Het werk is te bezichtigen van 22 oktober tot en met 26 november. Galerie A1 ligt aan de Sint Anna-laan 1 in Maastricht. De galerie is geopend van 11 tot 19 uur van woensdag tot en met zaterdag.

Even pretentieuze als onnozele geheimzinnigdoenerij

★★

De meeste van zijn medestudenten zijn verwende kinderen van rijke ouders. Weeskind Luke McNamara (Joshua Jackson) niet. Hij is een doorzetter die met meerdere bijbaantjes zijn studie betaalt. De rest van de tijd is hij in het trainingshonk van de roeivereniging te vinden. Elk jaar roeit hij zijn universiteit naar de eerste prijs. Het levert hem een eervol voorstel op: hij mag lid worden van *The Skulls*. Volgens de openingstitels van de gelijk-

namige thriller van regisseur Rob Cohen zou *The Skulls* het invloedrijkste geheime genootschap zijn in de Verenigde Staten. Haar leden zijn belangrijke personen - drie presidenten zouden daartoe behoren, wie blijft onduidelijk - die al in hun studententijd tot het genootschap toetraden. Alles aan zo'n club is geheim; zelfs je lidmaatschap dien je te verzwijgen.

Na toetreding krijgt Luke samen met de andere nieuwe leden een hoop geld, een leuke sportwagen en bij ieder feestje een ander vriendinnetje. Natuurlijk blijkt het dan toch allemaal niet

zo rooskleurig als het in eerste instantie leek. Achter de maatpakken, sjeke sigaren en dure auto's gaan achterbakse rechters en senatoren schuil die elkaar voortdurend een oor proberen aan te naaien.

Als Luke ontdekt dat zijn beste vriend door leden van *the Skulls* is vermoord, raakt hij verstrikt in een door corruptie en vriendjespolitiek geregeerde wereldje. De politie, het ziekenhuis, de rechtbank: overal zit een lid van de club, niemand is te vertrouwen.

Deze worsteling van Luke met het genootschap is niet meer een spannend

avontuurtje. De enige troef die regisseur Cohen uitspeelt, is het mysterieuze aspect van de genootschappen. Of ze al dan niet bestaan, wordt overgelaten aan de verbeelding van de kijker.

Met 'een drama dat even pretentieuze als onzinnig is', verwoordt *de Volkskrant* de film treffend. Wat niet wegneemt dat *the Skulls* voor de liefhebber van de makkelijke film - onderuitgezakt in de stoel, met popcorn en verstand op nul - een aanrader is.

Roel Willems

De beste

We zijn niet meer de beste! De Tilburgse Universiteit en de Technische Universiteit Twente zijn Maastricht voorbij gestoomd. Dat is objectief aangetoond in twee uiterst betrouwbare enquêtes met twee verschillende uitkomsten.

Wat gebeurt er nu in de top van de universiteit? Breekt de pleuris uit? Is de oppositie al bezig met het indienen van moties? Heeft de rector magnificus zijn ontslag al ingediend? Wordt Job Cohen bij de asielzoekers weggesleept om de gloriejaren te doen herleven? Welnee.

Het gaat namelijk nog steeds onbegrijpelijk goed met de UM. Op allerlei deelgebieden staan we nog steeds bovenaan. Zo scoort Maastricht volgens het weekblad Elsevier bijzonder hoog met IB: een vette 6,9. Dat is dus een superstudie, vergeleken met de rest van Nederland, waar NOG lager werd gescoord. Verder halen we twee zilveren medailles op economie en fiscaal recht en een bronzen plak op Nederlands recht.

Maar de tendens is duidelijk. Maastricht heeft er serieuze concurrenten bij, volgens Elsevier en de KeuzeGids.

Met angst en beven kijken de Maastrichtse bestuurders naar hun vijanden in Twente, Nijmegen en Tilburg. Studentgericht onderwijs hebben die na-apers daar. Dat is PGO in een nieuw jasje; toch slepen zij met die nieuwlichterij veel prijzen in de wacht.

En dat terwijl iedereen hier in het zuiden het gevoel heeft zich in de beste van alle mogelijke universiteiten te begeven. Een ramp!

Die enquêtes worden ingevuld door studenten die alleen hun eigen universiteit kennen. Er wordt dus niet gemeten hoe goed een universiteit is, maar hoe goed ze wordt GEVONDEN. Dat is een verschil waar je niemand over hoort.

Stel: je verhuist als student van de andere kant van het land helemaal naar Maastricht. Je woont drie uur reizen van je vrienden vandaan en toch ga je hier studeren. Tegen je ouders zeg je: "Ik moet erheen, want alleen in Maastricht hebben ze PGO." Maar ondertussen verbrand je je schepen achter je en begin je opnieuw.

Zo'n student zal gemiddeld positiever in het leven staan dan de eerste de beste Noord-Hollandse boerenlul die zonder verder na te denken met baggerlaarzen naar de UvA gaat.

En als je eenmaal in zo'n gat als Maastricht verzeild bent geraakt, dan WIL je ook dat alles in orde is. Anders ben je voor niets afgereisd. Je hoeft geen cognitief psycholoog te zijn om hier zelfbeschermingsmechanismen van de geest te signaleren. Natuurlijk zijn onze studies goed, anders studeerden wij hier niet.

De hoge score van de UM zou dus heel goed door de ligging van de stad bepaald kunnen zijn.

Aha! We hebben een geografische voor-sprong op de rest, waardoor we misschien wel een vol punt voordeel hebben in de enquêtes. Academische doping. En toch gaan de andere universiteiten ons voorbij?

Heeft de rector magnificus zijn ontslag al ingediend?

Belleman

Fusie tussen Maastricht en Diepenbeek?

"Drillen is de boodschap van Belgische leraren"

Een fusie tussen het Limburgs Universitair Centrum (LUC) in Diepenbeek, België en de Universiteit Maastricht (UM) is tot mislukken gedoemd, want Vlamingen en Nederlanders verschillen te veel. Zo luidde Observants stelling voor deze week. De reacties waren doorwrocht en flink beargumenteerd. Het onderwerp leeft. "De Maas is mis-schien nog te diep voor een echte samensmelting."

Vlamingen zijn bescheiden en gedisciplineerd, Nederlanders brutaal en lui, verduidelijkt Observant de stelling. Welnee, zegt UM-medewerker **Carlo Aretz**. "Het enige verschil tussen de twee is het paspoort." Ook volgens student **Servaas Houben** is er geen vuiltje aan de lucht. Hoezo Nederlanders en Vlamingen? "Het gaat hier om Belgische en Nederlandse Limburgers. Daarom zou ik niet weten waarom een fusie niet zou lukken."

Medewerker **Henny Claessens** van bureau bedrijfsvoering kan zich daar volledig in vinden. Hij studeerde als Nederlander 25 jaar geleden in Diepenbeek en noemt zichzelf een oer-TULLER (TUL is de werknaam voor het samenwerkingsverband, red). "Wanneer nodig ben ik brutaal en lui, van nature ben ik bescheiden en gedisciplineerd, hoewel ik weet dat mijn collega's daar anders over denken." Die eigenschappen gaan prima samen vindt hij, mits goed gedoseerd.

Bovendien kunnen Maastrichtenaars en Vlamingen volgens hem onmogelijk erg verschillen. In 1830 was Maastricht voorstander van een samenvoeging met België. Dat ging niet door. "Maar het tijdsbestek van 170 jaar is te kort om de eigenschappen van een bevolking die van oorsprong bij elkaar hoort, in verschillende richtingen om te bui-

gen", besluit hij zijn pleidooi voor de komst van een TUL.

Denise Wethlij, zesdejaars student Cultuur- en Wetenschapsstudies, denkt daar duidelijk anders over. De Nederlandse die opgroeide in België, ziet wel grote verschillen, vooral in de studentenmentaliteit. "Nederlandse studenten vinden binnen de studie zelfstandig hun weg, terwijl Belgen nogal eens hulpeloos rond dwalen."

Dat komt, zegt ze, doordat in Nederland veel nadruk wordt gelegd op het vormen van een eigen mening en het uiten daarvan. Zo leren kinderen zelfstandig denken en handelen. "Dat verklaart de grote sociale vaardigheid van

menig Nederlander." Bij Belgen gaat het vooral om cijfers. "Hoe hoger de resultaten, hoe groter

De Universiteit van Amsterdam geeft studenten kwantitatieve economie duizend gulden als ze in een jaar hun propedeuse halen. Dat werkt. Het aantal studenten dat daarin slaagde, verdubbelde. Dus:

"Als de Universiteit Maastricht wil dat studenten harder werken, moet ze hen daarvoor betalen"

Wat vind jij hiervan? Eens of oneens? Studenten en medewerkers kunnen www.observant.unimaas.nl reageren. Stuur je reactie zo snel mogelijk, maar uiterlijk voor maandag 5 november, 16.00 uur. De redactie maakt een selectie uit de inzendingen, anonieme reacties worden in principe niet geplaatst. Onder de inzenders wordt iedere keer een boekenbon verlost.

Marieke de W.

8

"Het plan", herhaalde Pim, "je wilt weten wat ons plan is?"

Floortje knikte.

"Laten we zeggen dat Axel en ik nulletjes verzamelen." Pim wees naar Axel. Floortje leunde achterover in Pims riantele leren bureaustoel. Met haar handen streek ze over de brede armleuningen. "Nulletjes?"

Pim trok zijn blauwe trui uit en begon de knoopjes van zijn witte overhemd los te maken.

Ook Axel, die naast mij op Pims bed zat, maakte zijn overhemd open.

Ik keek naar Floortje maar kreeg niet de indruk dat deze situatie haar ook maar enigszins verbaasde.

Nog voor ik haar blik kon vinden had Pim alleen zijn hemd nog aan. "Kijk," zei hij, "hier moeten de nulletjes achter komen." In zijn schouder stond met groene inkt het eurotekentje geëet met daarachter een één met drie nullen.

"De kunst is om er nog drie nulletjes bij te krijgen", zei Axel die nu ook alleen zijn hemd nog aan had. Ook hij bleek in het bezit van een tatoeage.

"Zijn dat echte tatoeages", vroeg Floortje.

"Wil je proberen of je het eraf kan likken", vroeg Pim. "Kom maar hier met je

tongetje." Hij stak zijn schouder naar voren.

"Wanneer hebben jullie dat gedaan?"

"Die tatoeages? vroeg Axel terwijl hij met zijn rechterhand over de schouder in kwestie wreef. "Het eurotekentje en de één hebben we er in juli meteen op laten zetten."

"Meteen?"

"Toen we besloten hadden", verduidelijkte Pim en keek Floortje met een grote grijns aan, "dat we binnen één jaar tijd een miljoen eurootjes bij elkaar zouden veggen."

"En die drie nulletjes", vervolgde Axel, terwijl hij ze met zijn nagel stuk voor stuk aanwees, "dat was toen we na twee weken paling verkopen op de kermis, duizend eurootjes in kas hadden."

Pim trok zijn overhemd weer aan. "Stoets als we genoeg geld in kas heb-

ben laten we er een nulletje bij zetten."

"Tot het er zes zijn", zei Axel terwijl hij met zijn hoofd de uitgang van zijn trui zocht, "maar het mogen er altijd meer worden". Zijn hoofd was inmiddels naar buiten gekomen en ook Axels hand gleed nu soepel door de mouw heen. De hand was nog maar net buiten toen pats! de hand van Pim er al zelfverzekerd tegenaan klapte.

"Als die hoer van de politie ons niet had aangehouden, dan hadden we vandaag ons derde nulletje kunnen halen."

"Hoer", vroeg ik, "volgens mij vertelde je ons op het politiebureau nog dat je met haar naar bed wilde?"

"Waar dacht jij dat hoeren hun geld mee verdienden Daniël", antwoordde Pim.

Floortje vond dat blijkbaar leuk, want ze moest er hartelijk om lachen.

Door Micha Wertheim

Ik bukte mij voorover en nam nog een slokje van de inmiddels lauwe thee.

"Hebben jullie überhaupt wat aan die Pokémonlampjes overgehouden", wilde Floortje weten.

"Twintig ruggertjes", zei Pim.

"En hoe denken jullie aan die andere twintig ruggertjes te komen?"

Pim pakte een Duitse krant van zijn bureau en begon te bladeren.

"Hier", zei hij tenslotte en schoof hem de richting van Floortje.

"Psychofarma Instituut", las Floortje voor.

"Gaan we gezellig twee weekjes logeren?"

"En als we terugkomen kunnen we nulletje nummer vier laten zetten."

"Gaan jullie nieuwe pillen testen", vroeg Floortje toen ze de advertentie gelezen had.

"En veel video kijken", zei Pim, "om tijd te doden, want we mogen niet naar buiten."

"En wat voor medicijn wordt daar getest?"

"Dat boeit toch niet", zei Pim, "als maar een suikerrandje omheen zit."

"En bovendien", wist Axel, "grote kans dat we alleen maar placebo's krijgen."

(Wordt vervolgd)